

Št. 088

**SEPTEMBER
2013**

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

Številka prodajalca:

KRALJI ULICE

Odgovorna in izvršna urednica:

Mirjam Gostinčar

Tehnični urednik:

Chris Hartke

Uredniški odbor:

Bojan Dekleva, Luna Jurančič Šribar, Jean Nikolić

Sodelavci uredništva:

Ana Breznik, Gregor B. Hann, Jurij Kunaver, Peter Kvac, Barbara Jozelj, Marko

Nakrič, Peter Pitambar Pangerc, Žigažaga

Oblikovanje:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Mojca Pipan

Ilustracije:

Janne Karlsson, Nik Knez-posthumno, Janez Kompare,

Laura Ličer, Damjan Majkič, Lea Mihalič, Severa, Tjaša Žurga-Žabkar

Fotografiji na ovitku:

Nada Žgank

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR,
v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

E-pošta: info@kraljiulice.org

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

SI56 0510 0801 2105 010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

030 323 306

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajalci prodajajo časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosim kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil! Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO:

Mestna občina Ljubljana – Urad vlade RS za komuniciranje

Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve – Ministrstvo za kulturo – FIHO

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice

član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov

ne odražajo vselej mnenj uredništva.

ZA EVROPO GRE
ZA VAS GRE

Vključite se v razpravo

Evropsko leto državljanov 2013
www.evropskoletodrzavljanov.eu

vs drugi
vs enakopravni

F
FUNDACIJA ZA
FINANCIRANJE
INVAJIDSKIH IN
HUMANITARNIH
ORGANIZACIJ
REPUBLIKE
SLOVENIJE

INSP
www.insp.gov.si

Uvodnik:

DAN MIRU

foto: arhiv KU

September je mesec novega začetka. Poletja je konec, poležavanja in nedela pa tudi. Pred nami so novi izzivi in načrti. Ti so kajpada odvisni od posameznika, ki si jih zastavi. Nekateri cilji so čisto majhni, drugi spet visokoletiči, vsi pa naši. Od nas je odvisno, kakšne odločitve bomo sprejemali in kakšna bo naša pot do cilja.

Vendar pa vsi nimamo tega privilegija, da bi lahko svobodno izbirali cilje in sprejemali odločitve. Zavestno ali ne. Različni okovi nas držijo nazaj in od vsakega posameznika je odvisno, ali jih bo uporabil sebi v prid ali ne. Ti okovi so različnih vrst. Dandanes se marsikdo odloči oditi, kot so rekli v starih časih – s trebuhom za kruhom, v tujino na delo. Pred odhodom se je modro pozanimati o svojih pravicah in dolžnostih tujega državljana glede zaposlitve. Nekaj malega o tem si lahko preberete tudi v tej številki. Dobro je tudi spoznati kulturo in ljudi oz. državo, ki bo postala tvoja nadomestna domovina v tem času. Če morda kdo želi iz prve roke izvedeti, kako je biti tujec v državi, naj si le prebere Primožev članek o delovanju Nigerijskega društva pri nas.

Vsi izmed nas pa na žalost niso tako svobodni, da bi se lahko sami odločali, kam bi radi šli in kaj bi radi počeli, saj so bodisi po svoji krivdi bodisi po krivem zaprti med štirimi stenami. Umobolnica je že ena takšnih ustanov, kjer je tvoja svoboda pogojena z urnikom. Zapor je po drugi strani institucija, kjer te skušajo naučiti, da je v življenju nujno biti dober in pošten, drugače boš kaznovan. Skušajo te preoblikovati v pošteno osebo, vredno življenja v tako imenovani svobodi. Vendar ni vse zlato, kar se sveti, kar nam bo iz prve roke zaupal obsojenec mariborskega zapora. Posvečamo se tudi vprašanju, kako zapori poskrbijo za nekdanje obsojence.

So pa med nami tudi tisti, ki si sami izberejo neke vrste nesvobodo v upanju na ozdravitev. Govorim o tistih, ki v želji po novem začetku odidejo v komuno. Zadnje čase je vedno več različnih komun in bolnic, kjer zdravijo odvisnost. Vendar je še zmeraj prvi korak na tebi. Si tega resnično želiš? Si pripravljen? Če razmišljate o Don Pierinovi komuni ali vas le zanima njena zgodovina, ste na pravem naslovu.

Nekateri med nami verjamejo, da našo svobodo nadzorujejo računalniki, ki postajajo vse močnejši in inteligentnejši. Za takšne bo Pitov intervju z umetno inteligenco Cleverbot prava poslastica.

Za vse ostale svobodne in nesvobodne so tukaj še recenzije, recepti o konoplji, filmo filija, anekdote in ostale redne rubrike. Ne pozabite na dan miru, ki bo 17. 9., saj ob tej priložnosti velja pomisliti na vse tiste, ki na žalost ne živijo v miru.

Ana Breznik

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 4 LUDARA
- 6 EU BUMERANG
- 8 Z.G.U.B.A.
- 9 TATU ZGODBA
- 10 POZDRAV OD ŠTEFKE
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 13 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 DOGODKI
- 16 BICIKE(LJ)
- 17 SOL IN KOPER
- 18 KRALJI ULICE IN CLEVERBOT
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 21 KRALJICA IN KRALJICA
- 21 FILMOFILIJ
- 22 KRALJEV RECENZOR
- 24 IZZA REŠETK
- 25 KLOŠARJI
- 26 »EHO« IZ TOTEGA KONCA
- 27 LJUDSKA KUHA
- 28 BREZPLAČNE PRIREDITVE
- 29 OGLASNA DESKA
- 30 RAZVEDRILO

To sem jaz:

ALEŠ

foto: arhiv KU

Že kot otrok sem bežal od vrat do vrat, saj so se moji starši ločili že, ko sem bil star dve leti. Po končani osnovni šoli sem se šolal za avtomehanika, potem pa zapadel v slabo družbo in se začel ukvarjati s preprodajo marihuane, hodil sem na koncerte in se za nameček kmalu srečal s trdo drogo. Alkohol mi ni nikoli dišal, zato sem večinoma kadil travo, in sicer cele dneve. Po srednji šoli sem delal v McDonald'su, Elmi, razvažal sem tudi časopis in pizze. Delal sem večji del svojega življenja, pa tudi streha nad glavo ni bila problem, saj sem živel z mamo. Ta me je spodbujala in mi dajala podporo, ki sem jo rabil za življenje. Želela si je, da bi si ustvaril svojo družino. Na žalost mi to ni uspelo, ker sem pač zapadel v svet droge, iz katerega ni lahkega izhoda. Leta 2008 sem se znašel v koprskih zaporih, kjer sem bil devet mesecev zaprt zaradi odtujitve avtomobila. V spomin na ta neljubi dogodek sem si okoli bicepsa vtetoviral bodečo žico. Trenutno živim kot podnajemnik in plačujem 130 evrov mesečne najemnine. V sobi živimo štirje, vendar se dobro razumemo. Kakor koli obrneš, sem trenutno zadovoljen že s streho nad glavo. Prijavljen sem na Zavodu za zaposlovanje in iščem službo, medtem pa prejemam socialno pomoč. Želim si, da bi živel kot pred dvema desetletjema, ko ni bilo tako velikih razlik med družbenimi razredi oziroma si delo dobil takoj, ko si si tega zaželel. Vsem ljudem želim, da bi lahko živeli, kakor so si sami izbrali, predvsem pa, da bi se vsi dobro razumeli in ne bi potrebovali takšnih in drugačnih vojn za reševanje problemov.

ŽELIM SI, DA BI ŽIVEL KOT PRED DVEMA DESETLETJEMA, KO NI BILO TAKO VELIKIH RAZLIK MED DRUŽBENIMI RAZREDI OZIROMA SI DELO DOBIL TAKOJ, KO SI SI TEGA ZAŽELEL.

03
KRALJI
ULICE

NE SLEDIM
DOMAČIM NOVIČAM
WWW.BREZDOMCI.ORG

Pošlji SMS s ključno besedo BREZDOMCI na 1919 in daruj 1 EUR tistim, ki so razen dostojanstva izgubili vse.

KRALJI
ulice
Društvo za pomoč in samopomoč brezdomcem Kralji ulice
Tineida 4-7
Prizakova 6, 1000 Ljubljana

LUDARA

04
KRALJI
ULICE

Psihiatrija je med »normalnimi« ljudmi vedno veljala (in še vedno velja) za neko zadnje pribežališče, kamor je treba odstraniti in pospraviti ljudi, ki niso sprejemljivi za življenje na cesti; za življenje med tistimi, ki naj bi delovali družbeno sprejemljivo. In kaj je družbeno sprejemljivo? Je družba sama sprejemljiva? Počasi ugotavljam, da je golaž vseh teh misli daleč od resnice. Tako prekleto daleč, da se niti matematične neskončnosti ne da določiti z njim.

Resnica je, da na psihiatrijo pripeljejo (ali pa celo pridejo sami) tiste, ki se naenkrat znajdejo pred visokim zidom, ki ga sami ne morejo preplezati. Ni navpičen. Postrani visi in ves je poraščen z vlažnim in drsečim mahom. Vsak poskus plezanja je utopičen. Toda ni problem le v zidu. Ne da se več niti levo niti desno in še manj nazaj - saj v preteklost še niso našli poti. Se kdo zaveda, da nas je pred tem zidom že okoli 90 %? Marsikdo se pred tako življenjsko bariero skloni, kot noj skrije glavo v pesek in čaka na neko čudežno rešitev, na čarobni prstan, dobro vilo - ki pa je trenutno na drugi poti. Z glavo v luknji se ne zaveda, da rešitve ni. Kako neumno! Kako nečloveško in nepotrebno! Zastavlja se vprašanje, koliko nas je Slovencev, ki smo v obupu (trenutku obupa) pomislili na samomor? Koliko nas je, ki smo to misel tlačili v sebi in jo skrivali pred drugimi? Koliko nas je takih, ki o tem ne govorimo? Preprosto nočemo spregovoriti o tem, dokler se ta misel kot miselni rak ne zažre v vse dele našega telesa in nam začne resno ogrožati življenje, pa četudi smo pripravljeni zavestno odgnati to misel? Komplicirano? Morda. Toda šele potem, ko se človek znajde na razcepu poti: v smrt ali po pomoč. Šele takrat pride do ogromne konfuznosti, ki jo je tako prekleto težko ali pa že kar nemogoče samostojno rešiti.

Seveda pride tudi do vprašanja - zakaj si človek sploh lahko dovoli, da njegova glava deluje na ta način?

To se zgodi zaradi osebnih kriz in zaradi tempa življenja, ki ga diktira ta novi ritem družbe. Zdaj se igra drugačna

Damjan Majkic

glasba kot nekoč. Zdaj je ritem, ko hoče človek zaslužiti za golo življenje (morda ima celo družino), popolnoma nečloveški. Zdaj je ritem, ko človek ni več človek (saj poznate tisto: človek človeku volk). Zdaj postajamo srečni, če lahko dvignemo čim večje in čim težje poleno in ga zaženemo bližnjemu nekam pod kolena, da se na svoji poti življenja zvrne, kot je dolg in širok. Ja, šele takrat postane junak. Heroj! Heroj česa? Heroj trenutka, ki se ne zaveda, da ob njem stoji že naslednji s hlodom v roki in željno opazuje njegova kolena. Ja, ta ritem življenja proizvaja nove in nove uporabnike psihiatrije, ki jim ta glasba pač ne leži.

Toda, hudiča, kaj je to psihiatrija? Je to tista ustanova, ki jo poznamo iz filmov? Zvezan na postelji. Agresivni medicinski tehniki. Jack Nicholson razbije steklo in pobere cigarete. Škodoželjne medicinske sestre, ki perverzno tepejo po golih ritih. Doktorji, ki kar po tekočem traku predpisujejo elektrošoke kot najboljšo terapijo. Je psihiatrična bolnica geto? V belo obleko zavito koncentracijsko taborišče, kjer pacientom z lopato v usta, kot nekoč kurjači na parnikih, mečejo tablete in jih spreminjajo v žive zombije?! Morda je nekoč res bilo tako. Ne vem. Dvomim. Morda le v mračnih romanih. Toda vem, da tega zdaj ni. Vem, da je zdaj vsakdo deležen prijazne besede. Na

vsakem koraku je čutiti prijazen pristop. Vsaka terapija je deležna podrobne analize - manj je več. In to vse zato, ker je človek človek in mora ostati človek. Zanimivo.

Le en majhen doživet primer: Dva metra stran od mene je sedel pacient, ki je bil predvsem zaradi svoje varnosti pripet na fotelj. Na vsem lepem je sam od sebe potegnil dol pižamo in uriniral. Začuden sem opazoval, kako curek urina kot vodomet leti od njega. Tudi medicinski tehnik ga je opazoval. Zdaj bo hudič, sem pomislil. Konec TV za vse ali vsaj zanj - pa nič. Ko je končal opravilo, je tehnik prinesel krpo. Očistil tla. Popravlil mu je pižamo in pri tem se je končalo. To je bilo to. That's all, folks!!! Zgodba se je tu končala.

Torej ... Ponavljam vprašanje: kaj hudiča je ta psihiatrija? Kaj za vraga se dogaja tam? Tam, kamor večina misli, da vozijo norce, zblojence, idiote in kaj vem kaj še. Vse bolj sem prepričan, da se tam ljudje spočijejo od norega, zblojenega in idiotskega sveta, ki načrtno in pod okriljem zakona dela to, da psihično in fizično uniči človeka.

Ludara je kratko malo potrebna vsakomur - to drži kot pribito.

Taubi

UMETNOST SLADILA

PRIDI,
DOKLER SI SUROV.
VPIHUJ MI SVEŽO SAPO,
OŽIVLJAJ ME, PREDEN UMREM...
KAJTI POTEM BO PREPOZNO,
KER BO SVET ZASPAL
IN MIDVA BOVA ZARADI PRITISKA POSTALA DŽEM.
ISKALA BOVA NOVEGA BOGA, DA NAJU NAMAŽE NA KRUH
IN NAMA DA SMISEL.
TEŽKO SE BOVA NAŠLA,
KONZERVIRANA IN SLADKANA.

ČUDNA

ČUDNE SENCE, ČUDNA MEGLA,
NAJRAJŠ BI SE V JOGURT VRGLA.
V POLNO BANJO AKTIMELA.
JOJ, KAK' BI SE FAJN IMELA.
ČUDNI STROJI IN MAŠINE,
SO OK, SAM NISO »FINE«,
BI ZAČELA Z IZDELAVO,
CEPLJENJE, KI »ZRIHTA« GLAVO.
ČUDNA BITJA, ČUDNI STVORI
ŽLEHT SO, TI OBČUTKI MOJI,
EDEN MI CELO RAZLAGA
V ŠPANŠČINI AL' LATOVŠČINI,
MISLIM, DA O BRATOVŠČINI.
ČUDEN »FEELING«, ČUDNA ČUSTVA,
ČUDNA TREZNO-PJANA IZKUSTVA.
RADA B', DA MI Z GLAVE ZGINE,
PAMET, DA VSE Z GLAVE ZRINE.

D. D. OŽBOLT

KARMISS

STRAH PRED EVROPO,
STRAH PRED HRVATI,
STRAH OD ČESA,
STRAH PRED PRIHODNOSTJO,
PRED SAMOTO, REVŠČINO, NASILJEM,
ODTUJENOSTJO, MRAČNO USODO NORCA BREZ PRAVIC.
KDO JE KOMU PRIJATELJ?
NIMAM NIČ,
ŠE TA ZADNJA KURBA ME NE MARA,
JAZ PA SEM TOTALNA BUDALA.
NE VEM, ZA KAJ SE GRE,
KDO IMA PRAV
IN KDO KOGA NATEGUJE?

KAVICA

EU BUMERANG - PRAVICE DELAVCEV V EVROPSKI UNIJI

Podrobneje bomo pogledali pravice tistih državljanov EU, ki iščejo delo v drugih državah članicah.

Če razmišljate o tem, da bi si poiskali delo v kateri izmed članic EU, potem razmišljate o tem, da bi uveljavili pravico delavca do prostega gibanja. To je eno izmed temeljnih in tudi najbolj cenjenih načel Pogodbe o Evropski uniji, kar v praksi pomeni, da ima prav vsak evropski državljan pravico prosto bivati, iskati zaposlitev, delati in se upokojiti v kateri koli drugi državi članici. Postali boste eden izmed dveh odstotkov vseh zaposlenih v EU, ki živijo in delajo v drugih državah članicah. V ZDA, ki se smatra za državo z visoko mobilnostjo dela, delež takšnih prebivalcev, ki delajo v drugih zveznih državah, znaša štiri odstotke. Prepričan sem, da bi bila deleža izenačena, če ne bi za bolgarske, romunske ter od prvega julija tudi za hrvaške državljane veljale omejitve. Leta 2012 je bilo Slovencev, ki delajo v drugi državi EU, 19.200 ali 2,1 odstotka vseh tistih, ki so zaposlenih v Sloveniji. Načelo prostega gibanja delavcev na splošno velja tudi v državah Evropskega gospodarskega prostora, ki pa niso članice EU, to so Islandija, Liechtenstein in Norveška. V teh državah znajo nekatere izjeme spremeniti obseg in izvajanje pravic.

Kaj pa to načelo v praksi pomeni za delavca? To pomeni, da so posamezniki pri zaposlovanju oziroma iskanju zaposlitve v drugi državi članici enakopravni z domačini, vse od začetka dela v novi državi. Imajo pravico do prostega gibanja, pravico sprejeti ponudbe zaposlitve, pravico zapustiti domačo državo, pravico vstopa in bivanja v državi gostiteljici, svobodo gibanja znotraj države z namenom iskanja dela, nediskriminatorne možnosti zaposlitve in pogojev dela, socialne pravice, davčne prednosti ter pravico do izobraževanja, pa tudi do upokojitve in pravico ostati v državi po prenehanju delovnega razmerja.

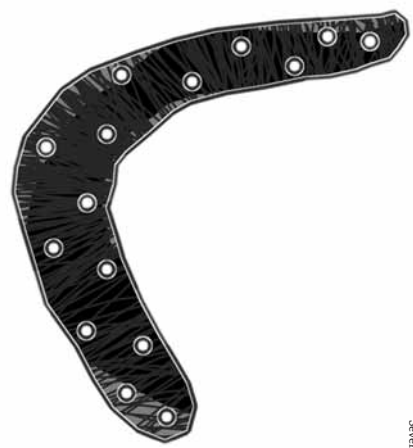
Enake pravice imajo tudi družinski člani delavcev. Njihove pravice so povsem enake, kot jih imajo državljani države gostiteljice, imajo torej enake pravice do izobraževanja in socialne varnosti. Zanimivo je tudi vedeti, da se za družinskega člana delavca štejejo

zakonec in potomci, mlajši od 21 let, izvenzakonski partner, razvezani zakonec, vzdrževani predniki delavca in njegovega zakonca ter drugi člani – če jih delavec vzdržuje oziroma so živeli v skupnem gospodinjstvu. Delavec pa mora poskrbeti za stanovanje družine. V zadnjem času se več govori o tako imenovanih napoteni delavcih, to so tisti zaposleni, ki jih podjetje pošlje delat v tujino. Znan je primer slovaških delavcev, ki jih je slovaško podjetje »posodilo« na delo v Slovenijo, oni pa so delali pod slovaškimi delovnimi pogoji, ki so bili slabši kot tisti, ki jih uživajo Slovenci. Take delavce se obravnava posebej, saj niso zaposleni v državi, v kateri delajo. To pogosto pomeni, da jih nepravilno izkoriščajo.

Tudi ostali migrantski delavci se pri svojem iskanju poklica v drugi državi članici soočajo z mnogimi ovirami, ki so lahko jezikovne, kulturne, ekonomske, družinske in razne ostale diskriminacije. Pogosto imajo težave, ker delodajalci ne poznajo pravil EU. Po drugi strani pa tudi delavci ne vedo dobro, na koga se v tuji državi obrniti, kadar naletijo na težave pri uveljavljanju pravic. Manjkajo jim torej informacije. Pogosto celo niti ne vedo, kam se obrniti po pomoč in zaščito. Tako prihaja do tega, da imajo težave tudi pri dostopu do dela, socialnih ugodnosti in pri delovnih pogojih. Prav iz nepoznavanja in slabega razumevanja pravil EU mnogokrat izvira diskriminacija iskalcev dela na podlagi njihovega državljanstva. Informacije o delu v tujini vam pri nas nudi Zavod za zaposlovanje RS, prav tako mreža EURES. Največ informacij pa boste vsekakor dobili na spletu, med drugim tudi, kje so informativne točke, ki so v vsaki od držav.

Za zaključek bi rad poudaril, da ne gre menjati izraza, da podjetje zaposlenega napoti na delo v drugo državo z zaposlitvijo v drugi državi, ter dodal napotek, da se je o vseh dolžnostih in pravicah pomembno dobro informirati.

Lovro Eržen

Štefka

Intervju z g. Nikolayem Milevskim
(tujcem, ki živi in dela v Sloveniji), 1. del

KU: Kdaj ste prišli v Slovenijo in iz katere države prihajate?

NM: Leta 2010 sem prišel iz Bolgarije.

Kakšen je bil razlog vašega prihoda?

V Slovenijo sem si prišel zagotoviti boljše življenske razmere. Našel sem si delo. Sem namreč voznik tovornjaka, ki sem ga pred tem vozil tudi v Španiji, Holandiji in na Danskem. Že ob prihodu sem moral za vpis kode 95, ki je v Sloveniji obvezna ne glede na opravljeni vozniški izpit C kategorije plačati okoli 500 evrov, kar v tujini ni potrebno. Kakor koli, ob prihodu sem se zaposlil in že pri prvem delodajalcu nisem dobil plačila. Svojih pravic nisem mogel uveljavljati, ker sem delal na črno, zato sem že po mesecu dni dal odpoved. Kasneje sem delal pri drugem delodajalcu, ki pa mi ni plačeval prispevkov. Istega leta sem doživel infarkt in ostal v bolnici trideset dni. Nato še enega. Zdravniki so opravili vse preiskave, od koronarografije do vseh preiskav za tumor na pljuči. Imel sem probleme tudi z mišicami. Seveda v tem času nisem mogel več delati in tu so se moji problemi začeli kopičiti.

Ali so ti delodajalci nudili prenočišče?

Nihče od delodajalcev mi ni ponudil ničesar. Ob prihodu v Slovenijo sem imel avtodom, katerega so mi kasneje ukradli, zato sem imel težave tudi s prenočiščem.

Zaradi prostorske stiske smo v tej številki objavili le prvi del intervjuja. V naslednji številki pa sledi nadaljevanje.

Jean Nikolić

GOSPA FINA ALI ZGUBA NA KVADRAT

Pogosto se vprašam, kako stojijo stvari na svetu, če vidimo neko gospo z lisico okoli vratu, poslovno torbo v roki, ki na meter daleč pridiši po Chanel parfumu in v blazno lepem kostimu, namreč kako drugače jo jemljemo. Ali pa ljudje, ki se obračajo stran, ko opazijo neurejene brezdomece, ki prodajajo časopis Kralji ulice. Velikokrat je tudi tako, da se s človekom začnemo pogovarjati in nam je všeč po zunanosti ali videzu. Ko pa izvemo od njega nekaj, česar ne želimo vedeti, ko nam denimo pove kaj slabega, nam zanimanje takoj upade. Nekdo je nekoč rekel, meni je OK, ker družba tako zahteva in moram hodit naokoli v kravati in urejen kot gospod. V resnici je ta človek zelo preprosta oseba. In kje so potem meje, ko vemo, da smo odrasli, in nam takšne malenkosti ne bi smele pomeniti ničesar? Ali pa vendarle avtomatično odreagiramo vizualno, ker nam nekaj pač pade v oči? Jaz sem že dolgo nazaj ugotovila, da se zarečenega kruha največ poje in da nikoli ne reci nikoli. Takšnih ljudi je malo, saj večina gleda le nase. V življenju sem doživela, da so me obravnavali nad vsemi. Imam neko bolezen in ko sem prišla v bolnico, so se zdravniki in medicinske sestre čudno obnašali. Tudi veliko bolj prijazni so bili, dodeljena sem bila v eno sobo s televizijo in z mano so se pogovarjali zelo diplomatsko, na nivoju, vse na način, da dejansko mislijo, da jih razumem. Nema lokrat so me pohvalili, me spraševali, če mi kaj manjka, in bili do mene veliko bolj ustrežljivi kot ponavadi do drugih pacientov. Meni se je zdelo OK, počutila sem se pač kot srečnica, za katero dobro skrbijo. Nakar je nekega dne medicinski brat rekel, da bi mi rad čestital. Pa sem ga čudno pogledala in odvrnila, da nimam rojstnega dneva. Rekel je, da zato ker sem že pri tako mladih letih doktor znanosti. Povedal mi je, da je na moji zdravniški kartici zavedena izobrazba doktor znanosti. Nakar mi je postalo vse skupaj jasno. Seveda sem razložila, da to ni res, da mi manjka celo matura in da je prišlo do nekakšne napake. Ko sem to povedala ostalim, so bili zaprepačeni, saj imam, dokler ne končam mature, priznано samo osnovnošolsko izobrazbo. So pa zelo težko verjeli, da gre za napako, saj sem glede svoje bolezni dovolj razgledana, da se z njimi lahko pogovarjam v tujkah. Seveda je vsa pozornost usahnila, sicer niso nič manj skrbeli zame, le manj so bili priliznjeni. Tako se dogaja povsod po svetu. Imamo primere, ko politike obravnavajo kot VIP ali druge znane osebnosti. Ne zavidam jim, saj čudežnega zdravila ne bodo odkrili, tudi če so predsedniki Ljubljane. In take razlike v družbi se kažejo marsikje. Tudi v šolah učitelji posvečajo veliko večjo pozornost odličnjakom kot navadnim dijakom. Pa čeprav svobodomiselni in liberalni ljudje, demokratični in odprti vedno trdijo, da smo vsi enaki in imamo enake možnosti. Pa temu ni tako. Brezdomec, ki bo s 5 evri v roki prišel v lokal na kavo, bo deležen nesramnih pogledov, morebiti ga bodo celo odslovili, saj je neurejen in nima kaj delati v nobel restavraciji ali lokalu, čeprav bi za svojo kavo plačal kot vsak drug. Zanimive se mi zdijo skrite kamere, ko se posamezniki prelevijo v uboge ljudi iz dna socialnih lestvic in na ta način testirajo mimoidoče. Nema lokrat so tovrstne skrite kamere dejansko na ogled, saj so

Lea Artist Mihalič

odzivi zanimivi za gledalce. Mirne vesti lahko rečem, da smo v Sloveniji z odprtim in liberalnim razmišljanjem še vedno zelo zadaj. Isto velja za ljudi, ki so bivši narkomani, brezdomeci, prostitutke, duševni bolniki ali zaporniki. V večini primerov gre dejansko za ljudi, ki imajo določeno negativno preteklost, vendar družba še vedno ne dovoljuje, da bi se normalno vključili vanjo. Slišim za primere, kako mati nekega otroka ne bo sprejela na rojstni dan, ker je pač cigan. Premalokrat se zavedamo, da smo vsi ljudje in nam lahko sodi samo bog. Pa najsi gre za kar koli, kar nas je zaznamovalo v življenju. Če bi bila res doktor znanosti, bi z menoj ravnali perfektno, tako pa je bilo eno veliko razočaranje. Močno si želim, da bi Slovenija postala bolj odprta. Ne morete si predstavljati razlike med družbo v ZDA, kjer sem dolgo potovala, in Slovenijo. Seveda imamo manj kriminala, ker smo majhna mirna država, vendar je način razmišljanja nepredstavljen in se kaže v vseh pogledih. Preprosto v Ameriki cenijo človeka po tem, kaj in koliko je sposoben, pa ne glede na preteklost, tam imajo Pakistanci, ki so tja pribežali, lahko verigo restavracij in so uspešni in bogati. Pri nas pa se mi zdi, da smo še vedno rasistični in nestrpni. Vse se začne s tem, kako razmišljamo, ko stopimo v stik z nekom. Nekdo je v pesmi rekel, ne pozabi, lahko bi dal roko v ogenj zate. To je čista resnica. Znanje odpira poti brez strahu, strah pa je tisti, ki nas zavira. Če se le da, poskušajte biti do drugačnih tolerantni in če že ne marate imeti z njimi opravka, vsaj ne obsojajte. S tem namreč naredite veliko škode...

Maja Klemenčič

Z.G.U.B.A., HUMORESKA 12. DEL

Moji neuspehi pri iskanju službe so seveda povzročali težave doma, saj so dnevni prepiri imeli za posledico pogoste obiske plavih angelov. Prepiri so bili tako pogosti, da se jih niti sosedje niso več trudili klicati, ker so vedeli, da ne bo zaleglo. Stopnja visokih tonov bi se samo še stopnjevala. Na nočni omarici se je prav tako nabral čeden kupček položnic zaradi napada na uradno osebo. Količina popitega šnopsa je dosegla neslutene višave, tako da niti dobro situirana žganjekuha ne bi zadostila potrebam po tem slovitem slivovem soku. Kar se pitja tiče, tudi sam nisem dosti zaostajal, saj so mi vsi ti prepiri in neuspehi dodobra načeli duševno zdravje. Tolažil sem se edinole s tem, da ne pijem šnopsa, ampak vino. Imel sem pač dober izgovor: bil sem brez službe, in logično je bilo tudi ljubezensko življenje suho kot Sahara. Samozadovoljevanje nad nekaj let starimi Vročimi kajji je že zdavnaj izgubilo ves čar, kaki porniči preko TV-ja pa tudi niso prišli v poštev, ker seveda nismo imeli kabelske. Naš predpotopni televizor je premogel le tri

programe: Slo1, Slo2 in ORF1. Pa tudi če bi jih premogel več, sta ga zasedla moja preljuba starša, ki sta se pod določeno količino alkohola ob prizoru trganja mrhovine s strani hijen smejala, kot da gledata ne vem kako hudo komedijo. Da pa se vrnem k svojemu neljubezenskemu življenju; prišel sem na idejo, da si poiščem neko punco, ki bi me bila pripravljena zadovoljiti, seveda v zameno za finančni prispevek. Denar sem zbiral kako leto in pol, pa ga še ni bilo dovolj za solidno prostitutko. Ker so se mi mišice na desni roki občutno povečale, sem začel celo razmišljati o seksu z moškim. Ne bo šlo! Vsakič me je ob pomisli na to oblila kurja polt. Pa nimam nič proti homoseksualcem, le da to ni zame! Tako sem prišel do zaključka, da bom moral denar zbirati še kakšno leto, da si bom lahko privoščil vročo osemnajstletno študentko.

Marko Nakrić

ZGODBA O ..., 4. DEL

Ko je bil Alfredo v zaporu, je bil zapuščen. No, skoraj zapuščen. Njegov edini obiskovalec je bil Don Pierino. Kljub vsemu, kar mu je Alfredo pokradel, kljub vsej njegovi nestanovitnosti, mu je ta stal ob strani. V zapor mu je nosil, kar je potreboval, in mu kot oče stal ob strani. Niti pol koraka nazaj ni naredil, kaj šele da bi ga po vsem tem zapustil. Je Don Pierino videl v prihodnost? Je bil jasnovidec? Ne. Je čutil neko novo poslanstvo na svoji življenjski poti? Ne. Se je morda imel za mesijo zapuščenih narkomanov? Niti pod razno. Videl je le ruševino človeka. Videl je zapuščenega mladega fanta, ki potrebuje pomoč. Don Pierino je počasi dojemal, da je duhovnik, vendar ne po naključju. Tokrat so se mu očitno kot

leta prej, ko je na novo postavljaj župnišče v Casal di Pari, kjer so umorili njegovega predhodnika, porajale neke nove vizije, o katerih je tuhtal pozno v noč. Vizije nečesa neznanega. Nečesa novega. Vizije nekega življenja, ki ga ni poznal in se mu tudi sanjalo ni o njem. Toda vleklo ga je kot močan magnet. Bilo je kot nekaj, kar si želi odkriti in odkritju dati smisel. Alfredo zanj ni bil navaden mladostnik; čeprav ni bil ravno mladostnik, saj je imel 29 let ... pa vseeno.

Takrat so se mu porajala vprašanja: Kam? Kako? Čemu?

Taubi

Tjaša Žurga-Žabkar

TATU ZGODBA

Tatu sem si naredila pred dobrimi desetimi leti, in sicer iz dolgega časa. Prej sem imela na tem mestu vtetovirani dve začetnici, ki sem ju s srčkom elegantno prekrila. To je bil tudi edini namen. Na splošno sem privrženka tetovaž in tetoviranja in to iz preprostega razloga – ker so mi všeč.

Šajna

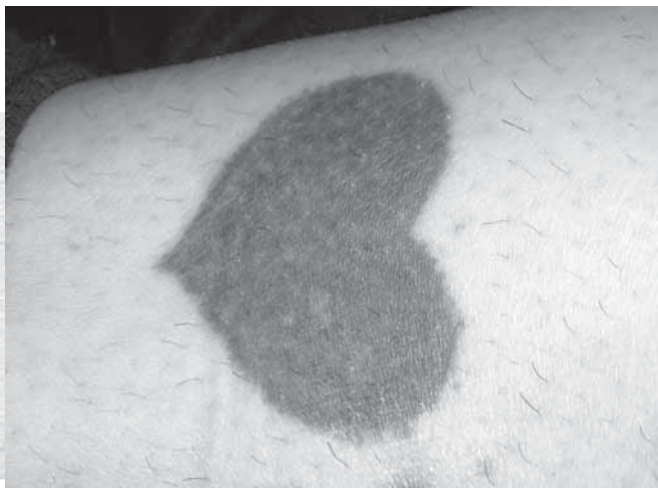

foto: MG

09
KRALJI
ULICE

VSI TI KURBEŽI

NJEGA SKRBI, DA SE ONA KURBA, KER POTEM BI BILA KURBA.

ČE BI BILA KURBA, TO SAMO PO SEBI ŠE NE BI PREDSTAVLJALO PROBLEMA,
KO NE BI BIL ON Z NJO.

KAJ JE POTEM ON, KI JE S KURBO?

A TO DELUJE NESPODBUDNO NA NJEGOV EGO?

NJE NE SKRBI, ČE JE ON KURBIR, KER SE VSE PREVEČ UKVARJA Z NJENIM KURBANJEM.

Z NJO PA SE NE UKVARJA DOVOLJ, ZATO RAZMIŠLJA O TEM, DA BI SE ZARES ZAČELA KURBATI.

IZ INATA!

EVO TI KURBIR, ZDAJ PA IMAŠ.

SAMO TO SPLOH NE BI BILO PRAVO KURBANJE, KER BI TO DELALA ZARADI NJEGA.

BABICA SE JE VSAK DAN DRLA ČEZ BALKON NA PTIČE, KI SO JI KLJUVALI SEMENA: PREKLETI KURBEŽI!

MUNI

Raztrgana

v razcefran dan postano pokašljujem.

Vpihani vedri trenutki se vrtinčijo nad temenom.

Zabrito zatilje, z rezili orano do krvave duše
se sliši sila neobičajno za kapitalni dvor
in skeleče boli ta moč – vedeti in umreti.
(Dvojna cena spolnega razmnoževanja.)

Prinesi macolo, da si raztreščim glavo
in pogledam, če mi je slučajno strigalica zlezla v uho –

Me-n-talno
mi zre
mračni svet
v
le malo še
lesketajoče se oči.

Že jutri morda spet pride manija ...

Karmiss

Rasti

Rasti, -rasti, da boš veliko,
da vsem lahko boš sralo,
težilo in se redilo.
Znotraj boš gnilo,
zunaj hinavilo;
in težko bo,
povsod bo mrtvilo.
Življenje bo farsa,
leto bo minilo
in vse bo še vedno
postano gnojilo.

Peter Pitambar Pangerc

POZDRAVI OD ŠTEFKE

Štefanija Šturm je zdaj že dobro leto nastanjena v Centru starejših v Gornjem Gradu.

Biva v dvoposteljni sobi s čudovitim razgledom na gornjegraško katedralo, kot lahko vidite na sliki.

Dvakrat tedensko hodi na ročna dela in plete čudovite stvari za dojenčke. Če bi imela še več volne, bi napletla še več! Kar dobro se je vključila v novo okolje, a pogreša Ljubljano, svoj okoliš, najbolj pa ljudi, ki jih je tu poznala in ki so jo podpirali. Ima pa v domu tudi nekaj prijateljev, med njimi Sonjo, ki jo tudi vidite na sliki.

Zadovoljna je z osebjem, nikakor pa ne tudi z domsko hrano.

Zato je toliko bolj vesela kakega obiska, s katerim lahko gre, kot sva to naredili midve, recimo na pico.

Štefka v svoji sobi z razgledom na gornjegraško katedralo

foto: Špela Razpotnik

Štefka s prijateljico Sonjo

foto: Špela Razpotnik

Med tem, ko sva bili na pici, mi je še zaupala, da pred njenim prihodom v domu niso poznali fehtanja in jih je šele ona podučila, kako je s tem. Štefka je ponosno pripomnila, da zdaj že kar nekaj ljudi v domu fehta, kar se ji zdi vsekakor bolje, kot pa da bi kradli. Glede tega se moramo pa kar strinjati, kajne? Štefanija vas vse prijatelje in znance s Kraljev ulice pristrčno pozdravlja in si želi ponovnih snidenj z vami!

Štefko je obiskala Špela

KLJUČEN POJEM MLADOSTI JE ZAUPANJE.
ZAUPAŠ, NE DA BI SE TEGA ZAVEDAL IN NE DA BI PREVERJAL.

JURIJ KUNAVER

Križarjeva kolumna:

KO SE ZAMERIŠ KRIMINALISTU

Predavnimi časi, točneje okoli leta 1991, ko je bila ena bolj priljubljenih rap pesmi Down with O.P.P. skupine Naughty By Nature in se sam še nisem izvil iz objema najstniških let, čeprav so se že iztekala, sem odšel na koncert omenjene skupine v Halo Tivoli. Na žalost se mi je že tedaj začela izrisovati pot, katere razsežnosti se sam še nisem zavedal. Morda se bom nekega dne zbudil in uvidel, da je bilo moje življenje le sen neprespanega bojvnika. Le zbirka trenutkov, saj nisem zgrabil življenjskih priložnosti. Ne, raje sem se zakajal s prijatelji. V glavnem je bil *sex, drugs and rock'n'roll*. Aja, pa rap tudi. Raje pa se vrnimo nazaj h koncertu. Tiste dni je bil eden bolj znanih biričev kriminalist po priimku Cindrič. Že kot mladenič sem pač prodajal travo in se mu spretno izmikal. Večkrat sem ga speljal na led, ko sem mislil, da drugim prinašam lepoto in mir. Ah, kako si želim biti zopet majhen deček na začetku poti. No, ta birič se je precej hudoval name. Tako naju je nekega dne gospa usoda pripeljala skupaj na koncert Naughty By Nature. Seveda sva stala vsak s svojimi prijatelji in svojim namenom. Naj kot zanimivost navedem podatek, da je bila najbolj znana pesem omenjene skupine, ki je dosegla 6. mesto na U.S. top ten, inspirirana s strani lokalnega dilerja, ki je drugim jemal teritorij in izjavljal, da je Down with O.P.P. – other people's money (se je usedel na tuj denar). OK! Pred Tivolijem je bila nepregledna množica ljudi, ki so se tako in drugače pripravljali na dogodek. Mi smo kot pravi bivši pionirji prisegli in kadili velik zvitek

gandže. Bil je tako velik, da so bistroumni biriči opazili, da je žerjavica nekam ogromna, se nam prikradli za hrbet in nam ga iztrgali iz rok. »Čigavo pa je tole, a?« Vsi smo bili tiho. Trenutek zatem je zgoraj omenjeni kriminalist opazil, da sem v skupini tudi jaz. Ker sva imela neporavnane račune, se je spravil na nas kot kladivo na nakovalo. Ker nihče ni nič znil, je povprašal osebo, ki je gandžo držala v roki, kdo ji ga je podal in namesto da bi ta prijatelj rekel, da je joint zavil iz množice v našo smer, je pokazal name. »Popiši ga, obkroži ga z rdečo,« se je drl birič. »Zdaj boš videl vraga!« Takrat sem zaradi omogočanja uživanja mamil in posredovanja biriča pri sodniku dobil dve leti pogojno na štiri leta zavora. Si morete misliti! Tolikšno kazen sem dobil, ker sem oddal joint. No, saj trava je tudi bila moja, vendar sem vso odvrget, ko so se prikazali, zato mi posesti niso mogli dokazati. Kakor koli, kasneje sem se še bolj izogibal raznim težavam in v zaporu nisem pristal nikoli. Tudi kartoteke nimam. Če bi svojo pamet uporabil v druge namene, bi bil danes resnično svoboden in ne zaprt v tišini svojih misli in izmikajoč se ugibajočim pogledom, ki te prebadajo kakor ogromna igla, ki ti jo zarinejo globoko v srce. Po celem svetu sem iskal tisto, česar ne moreš najti. Oprosti mi bejbe, ker jaz si ne morem. In potem je bilo ...

Križar

011
KRALJI
ULICE

ANGAŽIRANA ANTROPOLOGIJA POLETNE AKTIVNOSTI DRUŠTVA NIGERIJCER V SLOVENIJI

Poletje, poletje ... vedno bolj smo aktivni zunaj in – he he – vedno manj notri, v učilnicah ali pisarnah. Tako smo prenesli učenje slovenskega jezika in kulture na prosto, na rdečo mizo na zadnjem dvorišču Youth Hostla Celica, ki nam že ves čas prijazno nudi svoje prostore v uporabo. Tudi teme so poletno obarvane – poglobljali smo se v glagol *iti*, saj večina komaj čaka, da odide nekam na počitnice. Dodali smo še, kako se koga povabi zraven, kako se predstavimo novim znancem, pa kako se prebere prispevek, ki opisuje in vabi na določen dogodek (festival ...).

Sodelovali smo tudi z Afriškim centrom, ki je gostil goste iz Dublina, in pripravili delavnico, na kateri so udeleženci v eno škatlo »naložili« izzive in težave, s katerimi se srečujejo pri vključevanju v lokalno skupnost in v družbo v širšem smislu. Na drevesu pa so zbirali predloge za možne rešitve. S takim pristopom lahko vsak odnese domov kako idejo, uporabno v življenjskih situacijah. Društvo je organiziralo tudi nogometni turnir, za zmagovalca pa ne vem, ker sem pozabil vprašati.

foto: Anže Lenče

Naj omenim še, da bo naslednji »mobility« izlet na Poljsko septembra in ne avgusta, kot se mi je zapisalo v prejšnjem prispevku. Avgusta gremo namreč na »kolektivca«, *ferragosto*, kot bi rekli kolegi Italijani. S septembrom pa spet štartamo na polno in že zdaj lahko zapišemo, da se nam obeta izredno zanimiva sezona (naj prišepnem, da

bomo v novembru tudi sami gostitelji »mobility« srečanja sedmih partnerskih organizacij). Bodi zaenkrat dovolj – tudi sam komaj čakam, da se odpravim, najprej v gozd, potem pa na otok ... *yeah!* Lepo poletje vsem skupaj in na nove (poletne) zmage!

Primož Časl

NEK AJ

cestnih

CESTNINA

Misli se vrnejo v sedanost, ko zagleda znanca, ki neoziraje se na okolico hiti, se tipa po žepih, v upanju, da bi kaj zašelestelo ali zacingljalo. Ko me opazi, se zgodba začne. Vidno raztresen mi hiti razlagat, češ ali imam kaj na telefonu, saj bi moral biti dotični že na razpolago. Ob kupu denarja mu je namreč prevzel tudi dekle. Med mrzličnim obračanjem žepov in hkrati občutkov me še vpraša, ali bi se zadela skupaj, saj večja merica znižuje ceno. Pa tudi skuter, kot se pravi srednješolcu, ki je v recesiji vzel stvari v svoje roke, raje pride, pač glede na višino pričakovanega izkupička. Narkocenter v živčevju premaga misel na čisti počen tega početja in morala prebudi še tisto malo samoohranitvenega. Povem, da je dovolj umiranja na obroke in da je bil dovolj prejšnji lov na dušo, v vica. Nadaljujem v smislu, da bi raje »silver bullet«, on pa mi v smehu predlaga, da je zlati šus bolj prikladen izraz. Ali kot pravi ruski rek: če že odhajajo, naj gredo z muziko. Med naslanjanjem slušalke na njegovo uho se sprašujem, zakaj se kdo odloči za tisto malo zlaganosti tako trpeti. Podobno kot pijanec v Malem princu, ki pije, da pozabi, zakaj pije. Med njegovimi kliči se spomnim, kako težko je družbi priznati, da je odvisnost bolezen, ki izhaja iz sistema, in ne kaprica kot odločitev sleherne duše. Tej TV fikcija in populizem vladajoče elite krojita misli. Ste že slišali politika reči, da bo v prvih vrstah bitke proti revščini delil usodo žrtev svojih odločitev in da se za nacionalnim interesom skriva njegov lastni? Preden znanec oddrvi svoji potrebi po demokratični utopiji naproti, mi nostalgичno pripomni, da je dovolj, a da se tudi umreti boji. Mamila so edini način življenja, ki ga pozna. Rešitev vidi

le v zvezi s prijetno in sorodno osebo, vendar pa se boji njene prihodnosti. Zdi se mu, da je prepozen, presteje kovančke in izgine za vogal, ki je že v prihodnosti.

Tomislav Gruden - GTS

DAN PRED MENOJ

Od zore do mraka
kaže srcu poti,
tema prekrije vso oblo,
kaj nam početi,
tam je odbilo
in spet dan pred menoj,
res predanost prinaša,
upanje in dolžnosti,
kam spet nazaj,
spet dan je odbil.

Matej Logar

ŽALOST

Za klobuk sem si zataknil
vero, upanje, ljubezen.
Muhe se lepijo na šopek,
čutim odštevanje srca,
naj v franže gre še vražja bolezen.

»Na svežem zraku se sprehodite
in privoščite si kozarček vina po obedu!«
Nemo strmim v plešasto glavo v beli halji
in čakam na blodnje, ki so še na sporedu.

Sprašujem se, ali sploh ve,
da v mrazu in vročini podim se z vetrom.
Zdravila za lačnega brezdomca ni,
z vitezi teme grem v vinograd ljubezni
na srečanje s svetim Petrom.

Katarina Kalaba

ULIČNI VSAKDAN

Tako zgodaj sem tam, da še cigareta ne dobim. Preiščem grmovja in okolico lokalov, kaj je ostalo od včeraj in šluk tega, šluk onega, plus kaj nepokajenega. Ob sedmih, ko se odpre lokalna trgovina, so roke mirne in jaz na mestu. Slab začetek dneva je pozabljen. V daljavi vidim prihajati Lojzeta, kar pomeni, da bo kmalu osem. Hiti mi razlagati, kaj je novega v politiki, jaz pa ga ne poslušam in strmim v steklenico, ki jo je prinesel. Potem mi jo pod pogojem pridimavaja ponudi. Sledi

pijanost, neposlušnost in še več kimanja. Ob desetih pride še Bojan, ki še ni pripravljen poslušati, a hitro bade dodatni liter in do poldneva smo že na pravi strani poslušnosti. Politika, vreme in šport, so teme utečene in nikoli dorečene. Če Lojze slučajno neha govoriti ali pa je steklenica prazna, mu rečeva, da nimam prav okoli tega in onega, on pa potem ves glasen in zaripel da spet za liter in naju pouči o najini zmoti. To ponavljamo, dokler se od slabosti ne razidemo. Pravzaprav ne vemo, kaj je krivo. Je to vreme, šport ali politika? Ker sem tako pijan, obljubim Lojzetu, da se pomenimo jutri.

Tomislav Gruden - GTS

MOJ LJUBLJENI SOCIALNI DELAVEC

Ti ljudje so na svetu, da revežem delijo državni denar. Smo pa tudi taki reveži, ki nas je zaznamovala kakršna koli bolezen. Jaz na primer sem uradno prfuknjen, zato socialni delavci z veseljem sodelujejo z mano. Lahko bi dokazal, da me nategujejo kot fračo. Riblja Čorba poje komad Baš je lepo plivati v govornina. To je res, ampak ne 24 ur na dan. Jedro spora na kratko: jaz nimam hrane in sem lačen, socialni delavec pa mi noče dat mojega denarja. Kako izkoriščajo in se delajo norca iz ljudi, ki so odvisni od države. Socialni delavci šparajo moj denar, to je moja invalidska penzija. Te penzije jaz ne vidim in je nisem videl še nikoli. Torej to bogo penzijo šparajo že 22 let in mi govorijo, da mojega denarja ni in da imam prazen račun na banki. Če je to res, potem je brez veze, da imam svoj denar na občini, takt denarja zmanjka že sredi meseca. Tako znam delat tudi jaz sam, brez skrbnika na občini. Socialni delavec mi je milostno obljubil, da mi bo zdaj dal moj denar. Kaj se je zgodilo, nič. Govoril je z mojo ženo (narazen živimo že 13 let) in je dal moj denar raje njej. Verjetno zato, ker je boga alkoholičarka in nifomanka. Na dopust hodi v Španijo, Grčijo, Dalmacijo, Poljsko, Romunijo, na koncerte na Dunaj, v Zagreb. Briga jo zame in za sina, ki mu celo kradе denar, ki si ga je zaslužil s težkim fizičnim delom. Zanimivo. Ko pride ta uboga samohranilka k mojemu skrbniku, to je socialni delavec, dobi vse, kar hoče. To pomeni ves moj denar, ki je še na banki.

Kavica

ZVEZDE

Glej me
v oči,
počnoči.
Zvezde
z mano šteje.
Bolj od blizu.

Neda

POGOVOR S SREČO

»Važička«, sem ji zabrusil
in ji gledal naravnost v oči,
mi je hrbet obrnila,
se hinavsko smehljala,
kot da me ni.

Sem krempeljčke brusil,
klical angele na pomoč,
krila so polomljena,
ne morem vzleteti,
ne morem živeti,
obračunati morava
še to noč.

Naj mi pove,
zakaj se z menoj poigrava,
vso to prekleto mladost,
zakaj me razžira, tlači k tlom
in vleče v strašno norost.

Ne sliši me, čeprav že moledujem,
za trohico sreče, za prijazen dober dan,
verjemi, z drobtinicami bom zadovoljen.
Začudi se, ko zagleda prazno dlan.

Lahko tudi meni vsaj enkrat ponudiš
nekaj prijaznih besed,
srečen bom, če me pobožaš po srcu,
s poljubi pričaraš
nov svet.

Katarina Kalaba

ANEKDOTE IZ PRODAJE

PREKMURSKI KOLEGI

Stojim pred Hoferjem in prodajam
približno dve uri, pa nobenega pravega
uspeha. »Se zgodi,« sem si rečem v

vzpodbudo, nakan pride mimo ženska
iz Rogaske Slatine, vzame Kralja in mi
zanj odšteje celih 20 €! Prava osvoboditev
:-) Preko mene je namenil pozdrave
vsem Kraljem in za povrh pojasni še,
da je ta denar pravzaprav podarjen v
imenu Brezdomskega centra Rogaska
Slatina.

Stripi

IZVRSTNA PONUDBA

»Gospa, cel kup neumnosti vam imam za
prodati,« malce v hecu ponudim časopis
morebitni stranki.

»Ne, hvala,« me na hitro, ampak duhovito
odpravi, »imam že svojih zadoosti.«

Polde

MALICA

Mlad par redno kupuje časopis od mene.
Vidimo se skoraj vsak dan, saj ves čas
hodita v trgovino, pred katero prodajam.
Blizu trgovine je tudi restavracija, kamor
pogosto zahajata na malico ali kosilo.
Nekajkrat sta tja s sabo povabila tudi
mene. Zadnjič pa smo se pogovarjali in
sta me spraševala, kako gre prodaja in
kdaj prodajam in kdaj ne. Sprva sem
mislil, da sta samo radovedna, vendar sta
me nekaj dni kasneje, ko smo se zopet
srečali, povabila na kosilo. Med obrokom
smo klepetali in omenila sta, da bosta od
sedaj naprej obedovala tukaj, saj sta
plačala za cel mesec vnaprej. Kar nisem
mogel verjeti svojim ušesom, ko sta
povedala, da sta tudi zame plačala malico
enkrat tedensko. S šefom restavracije sem
se dogovoril, da lahko izkoristim to
malico kadar koli v tednu. Tisti dan, ko
želim jesti, zjutraj samo povem, da
pridem na malico. Paru se iz srca
zahvaljujem.

Perice

POPOTNIK

Takih dogodkov pa ni vsak dan! Sto let
nazaj je bila hoja vsakdanji pojav, danes
pa je zelo težko srečati tujca, ki potuje
kar peš. Tako sem prodajal pri Hoferju,
ko me naenkrat ogovori tujec, oblečen v
rdeč dres, na katerem je pisalo
Barcelona : Bayern. Na hrbet je imel
oprtan nahrbtnik, pokrit z zastavico, na

mjej pa so bili podpisi ljudi, ki jih je na
popotovanju že srečal. Tudi sam sem
dodal svojega. Vahid Čehaja iz Bugojna
je startal peš, za razdaljo do Ljubljane je
porabil štirinajst dni, na dan pa sicer
naredi med 35 in 40 km. Še prejšnjo noč
je spal v Grosupljem, naslednjo pa bo
prebil nekje na Gorenjskem. Za ta način
potovanja se je odločil zato, ker bi rad
bolje spoznal dežele, kraje in ljudi. Ko
greš namreč na pot z avtom, ne vidiš
vsega, peš pa vidiš prav vse in za povrh
še poklepetas z ljudmi, skleneš nova
poznanstva in prijateljstva. Vahid je bil
vesel, da je naletel na nekoga (mene), s
katerim je lahko poklepetal. Sicer je na
poti skozi Slovenijo že srečal prijazne
ljudi, ki so ga povabili na obrok ali
pijačo, mu dali kako sadje ali podobno.
Prav veliko namreč ne more nositi s
seboj. Prav fino sva poklepetala, kot že
rečeno, pa sem se podpisal tudi na
njegovo športno zastavo. Med
sponzorji, ki ga na tej poti podpirajo, je
komunalno podjetje iz Salzburga, ki ga
bo pričakalo na poti do Münchna. Tam
bo namreč 24. 7. pomembna tekma. Ob
pogovarjanju sva se posladkala s piškoti,
se osvežila s hladno pijačo, nato pa se je
Vahid odpravil v smeri centra. Dal sem
mu navodila za nadaljnjo pot do
Celovške in ga napotil po stari cesti do
Medvod in Kranja. Nadaljeval bo preko
Beljaka in Salzburga. Zaželel sem mu
srečno pot, za spomin sva se še
fotografirala in si izmenjala naslov.
Vahid, še enkrat ti želim srečno pot,
dobro navijaj ter uživaj v tekmi Bayern :
Barcelona.

Bay, Luka

»HELLO« DAY

Ker sem na svojem prodajnem letu že 6
ker, me seveda vsi poznajo. Tako včasih
pride do situacije, ko se tu pa tam s kom
zaklepetam. In to ravno v trenutku, ko
je »rush hour«. Ko pa mi gre prodaja zelo
slabo, še posebej proti koncu meseca,
se mi rado zgodi, da me pozdravi skoraj
vsak tretji. Saj spoštujem to dejstvo,
ampak namesto živjo, bi mi zelo prav
prišel kak evro. Tako sem nek dan dobil
kakih 30 pozdravov, ker pa sem imel
zelo ušiv dan pri prodaji, sem šel do
bližnje trgovine in trgovko vprašal,
koliko dekagramov salame bi dobil za
to. Zasmejala se je, ker me zelo dobro
pozna.

Marko Natrič

ODPISANI NA SMOLNIKU 2013

Rad bi na kratko opisal avanturo s Pohorja. Toda kako naj jo sploh poimenujem? Izobraževanje?! Seminar?! Delavnica?! Vse to bi sicer prišlo v poštev, toda še vedno to ne bi bilo to. Hvala Primož, zgodil se nam je – Smolnik! Smolnik se je zgodil nam, ki smo bili tam deset dni. Deset dni konstruktivnega druženja in izmenjavanja izkušenj s poudarkom na plesu in gledališču – »Osvobodi telo, širi dialog« ...

Kljub temu da je bilo druženje prijetno, komunikativno in večinoma polno smeha, pa je bilo istočasno izvedeno globoko in se je zažiralo v drobne stvari. Kdor je stvar vzel zares, se je znašel v neki realnosti, ki je sicer ves čas prisotna, a je večina ne vidi. Skupina tridesetih oseb iz Evrope in še en Avstrijec smo sredi Pohorja imeli svojo postojanko, v kateri smo se trudili in tako sodelovali pri še večji humanizaciji tega, z vsem bremenom oteženega, človeka moderne dobe, ki išče neko toploto, pogovor; ki išče človeka, s katerim bi lahko delil breme in veselje. Stvari, ki smo se jih lotevali na delavnici, so na trenutke delovale tako jasne in preproste. Včasih so bile tako samoumevne, da so se zdele prav trapaste – toda ko se je posameznik zares prepustil temu (kar se je dogajalo), so se začela nekje globoko v mislih prebujati vprašanja, ideje in razmišljanje, ki je presegalo meje marsičesa: še posebno dejstva, da ima ta trapasta samoumevnost neke meje, meje česa? Ta trapasta samoumevnost je pač imela nek globok pomen, ki ga je bilo treba raziskati, razložiti in predelati; in ravno v tem je skrivnost vsega skupaj. Vsi poznamo pregovor – *več glav več ve*.

Tako se je vsakodnevno odpiral dialog za skupno reševanje določenih vprašanj. Je ples le valček, pogo, naučeni balet? Rave? Je gledališče le scenarij, ki ga je nekdo napisal in ga potem igralci zaigrajo na odru? Je vse programirano že vnaprej in smo ljudje le statisti, ki moramo vse to spraviti v realnost? Nikakor!!!!!!!!!!!!!! Ples je le zgodba. Ples je izraz naše notranjosti. Ni le sledenje in ponavljanje gibov, temveč je nekaj, kar prihaja iz nas in želimo to povedati drugim. Resnično. Za to, da nekaj izrazimo, niso vedno potrebne le besede. Izrazimo se lahko na nešteto načinov. Tako tudi gledališče ni le scenarij na papirju, temveč je iskanje in usklajevanje izraza v skupini, ki potem iz vseh svojih mnenj, mišljenj in idej ustvari neko realnost, to pa potem prenese na oder in jo poda gledalcem v razmišljanje. Seveda lahko zdaj marsikdo reče: »Saj to že vem. S tem še ni odkrita topla voda in Kolumb je že zdavnaj pristal v Ameriki.« Vse to je res ... toda, druženje, spoznavanje, pogovori, skupne vaje - vse to je pokazalo,

foto: Barbara Balan

da vseeno tako prekleto malo vemo o sebi in drugih. Razkrivala se je mavrica drugačnosti. Skupinsko švicanje v indijanski savni je bilo tisto, ki je dalo nekaj na enocelično tkivo naše družine. Gong meditacija nam je ponudila svoja plovna sredstva, da smo lahko odpotovali, kamor kdo (zase vem, da sem se znašel globoko v preteklosti). Kopanje v tolmu slapa Šumnik pa je bila jagoda na torti vsega doživetega. Toda vseeno ... zaključek. Ne da se ga opisati ... Show? Predstava? Ne! Preprosto: Mednarodni projekt na Smolniku 2013.

V okviru Ane Desetnice smo prenesli naše desetdnevno ustvarjanje in življenje na Smolniku v gledališko-plesni dogodek sredi Ruš. Invisible Theater, ki smo ga izvedli, ko je ena izmed igralk gledališke skupine čistila pločnik s toaletnimi robčki in smo se drugi pomešali med mimoidoče – kar trajalo je in trajalo, dokler ni plesna skupina zasedla ceste in izvedla svoj performance, ki pa še ni izčrpal vse naše energije. Gledališniki smo takoj za plesalci zasedli cesto s svojim improvizacijskim gledališčem in gledalcem igrali scene po njihovih željah. Smolnik se je zgodil v vsej svoji veličastnosti in v vsej svoji naravni mogočnosti, zato me ne bo nihče prepričal, da nam ni ravno teh deset dni dalo nekega zagona, ki ravno počasi ne more izhlapeti iz organizma.

Taubi

Mednarodno izobraževanje »Osvobodi telo, širi dialog« je bilo financirano s strani programa Mladi v akciji.

foto: Barbara Balan

Športni Kralji ulice:

TURNIR V CELJU

Nogometaši KU smo sodelovali na turnirju v Celju, kjer sta se pred svetovnim prvenstvom brezdomec v nogometu, ki bo letos na Poljskem, dobili ekipa iz Slovenije in ekipa iz Celovca, Avstrije. Vedno pravimo, da gre predvsem za druženje in zabavo ... Kakšna druženje in zabava! Tako grobo kot se je igralo na tem turnirju, pa že dolgo ne. Saj, vse lepo in prav, tak je nogomet, ampak to naj bi bil nogometni turnir, ne pa boksarski ring. Ne morem mimo tega, da ne bi okaral našega sodnika, ki je dosti pripomogel k razpoloženju ekip. Nisem še doživel, da bi se tekom tekme spreminjalo nogometna pravila in da se sodnik prepira z igralci in odloča, kdo bo lahko in kdo ne prišel na naslednji turnir. (Igor, do naslednjic se malce poboljšaj. :-)) Da pa ne bomo samo jamrali in dajali vtisa, da je bilo vse slabo. Daleč od tega. Imeli smo imenitno vreme po dolgem času in se ponovno srečali, pa obujali spomine.

foto: arhiv Socio

Punce iz Socia še vedno skrbijo za brezdomski nogomet, kar je tudi prav in vredno vseh pohval.

Selektor Dare Majtan

PIKNIK ŠPORTNE SEKCIJE KRALJEV ULICE 2013

Petek 12. 07. 2013 je bil končno tisti dan, ko se je zgodil tako težko pričakovan piknik športne sekcije Kraljev ulice. Po zapletih z ropom in nekaj težavah z datumom izvedbe smo le našli čas za pripravo na piknik, ki ni bil klasičnega tipa, saj je Andro prinesel že pečenega kralja živali in primerno ohlajeno pivo, ki je krasno teklo po razgretih grlih. Za večino se je pot začela na Kraljih ulice oziroma za nekatere že na pivu pred Mercatorjem, saj tak dan zahteva primerno ogrevanje. Uradno smo se na kraj piknika ob Savi odpeljali z busom. Že začetek je bil dramatičen, saj nas je vodič Dare pomotoma zavedel in smo se odpeljali postajo dalje, kar je pomenilo nekaj več pešačenja, ki pa za nas, prave

športnike, ni bilo problem. Verjetno je tudi selektor vse to vzel kot segreganje pred tekmo ali kot uvod v trening. Na pikniku je bilo vsega na pretek: hrane, pijače, plesa, smeha in tudi kopanja v Savi za najbolj vročerkvne. Z obiskom nas je počastil tudi Aleš s svojo izbranko in nam prišel pokazat svojo novo pridobitev - Berlingo. Seveda ni manjkalo niti otrok, saj je Žak pripeljal svojo dojenčico. Za večino, ki ni bila z avtomobilom ali kolesom, se je po koncu piknika prava kalvarija šele začela, saj so pijanega Štajerca morali nekako spraviti domov. Baje je bil postavljen nov rekord, saj se je razdaljo približno enega kilometra hodilo več kot 1 uro. Konec dober, vse dobro. Smeh, dobra družba

foto: arhiv KU

in zabava. Kaj drugega bi si lahko želeli? Piknik se je uspešno zaključil in že smo v pričakovanju novega druženja.

Mitja K.

BILI SMO NA TEKMI NK MARIBOR - APOEL V LJUDSKEM VRTU

V torek 6. 8. 2013 nas je 14 obiskalo tekmo tretjega predkroga lige prvakov v Mariboru.

Nogometni klub Maribor nam je podaril karte in nas ob prihodu prijetno presenetil, saj nas je obdaril s čisto novo nogometno opremo. Res je bilo lepo biti prisoten na spektaklu v nabito polnem Ljudskem vrtu in biti del tega, kar se je tam dogajalo.

Iskrena zahvala NK Maribor za vse kar so nam omogočili, poleg tega pa se že veselimo naslednjega obiska.

Mitja K.

foto: Mitja K.

Zgodbe o kolesih:

NA TREH KOLESIH - 1. DEL

Če posebej ne napišem »tricikli za odrasle«, vas bo večina verjetno pomislila na otroška kolesa. Na tiste najmlajše, ki se z glasnim vriskanjem podijo po dvorišču. In čeprav to dejansko so neke vrste ležeči tricikli, saj imajo pedala spredaj, sedaj ne bo govora o teh otroških triciklih. Tudi ne o klasičnih triciklih, ki se pogosto uporabljajo za starejše ali v rehabilitacijske namene – v primeru težav z ravnotežjem ali za terapevtske vaje za otroke s posebnimi potrebami.

Otroški tricikel

foto: osebni arhiv

V mislih imam ležeče tricikle, ki sicer tudi obstajajo v otroški izvedbi, ampak so primarno namenjeni odraslim z željo po udobnejšem kolesarjenju. So pa zaradi drugačne geometrije in velike prilagodljivosti lahko odlična rešitev tudi za ljudi s fizičnimi omejitvami ali zdravstvenimi težavami. A več o tem kasneje. Najprej si pogledajmo osnove takšnih koles.

Osnovna geometrija ležečih triciklov

Glede na osnovno konstrukcijo delimo ležeče tricikle na:

- tadpole in
- delta.

Tadpole oblika okvirja je precej bolj razširjena in jo enostavno prepoznate po tem, da ima eno zadnje in dve prednji kolesi. V večini primerov je zgolj zadnje kolo pogonsko, krmili pa se s prednjima kolesoma. Obstajajo pa seveda tudi izjeme – saj smo v ležečem svetu. Skoraj vsi proizvajalci ležečih dvokoles imajo v svojem programu tudi kak primerek takšnega tricikla.

ICE Sprint

Vir internet

Delta oblika ima dve kolesi zadaj ter eno spredaj in za optimalen pogon potrebuje diferencial. Najbolj poznani proizvajalec delta triciklov z dolgo medosno razdaljo je podjetje Hase iz Nemčije.

Hase Kettwiesel

Vir internet

Ti tricikli imajo izredno majhen obračalni krog. Pravzaprav najmanjšega v ležečem svetu, saj se z njimi lahko obrnete praktično na mestu. Zaradi težišča na zadnji pogonski osi so z diferencialom primerni tudi za vzpone po slabši podlagi. Zadnji menjalnik je nekoliko bolj izpostavljen, kar zahteva dodatno pozornost na neravni podlagi. Lahko pa ga seveda nadomestite z internimi, ki so vedno bolj razširjeni in tudi že dovolj vzdržljivi. Potencialni problem je dvigovanje prednjega kolesa pri večjem naklonu in neenakomerno vrtenje pedal. Parkirani zasedejo izredno malo prostora, saj jih lahko postavite navpično v kakšen kot. Imajo precej visok sedež in je zato sestopanje nekoliko lažje, kot pri tadpole različicah, ki so večinoma nižji. V zavojih so zelo stabilni in povsem primerljivi s tadpole konstrukcijo. So odlična kolesa za zabavo na kolesu – lahko bi rekli BMX trikolo v ležečem svetu. Imajo pa nekoliko omejene možnosti pritrditve prtljage in potrebujete za to prilagojene torbe. Zaradi višjega sedišča in s tem lažjega sestopanja se veliko uporabljajo tudi za starejše in v rehabilitacijski namene. Obstaja celo nadgradnja za pretvorbo v ročno kolo. Odlična zabava za vse generacije ne glede na fizične sposobnosti torej!

Tadpole oblika tricikla

Oblika »paglavca« je precej bolj razširjena. Oblika »paglavca«? Prevod besede tadpole je namreč paglavec – mladič pri dvoživkah. Nekdo se je domislil te povezave verjetno zato, ker so ti ležeči tricikli spredaj širši in z zgolj enim zadnjim kolesom, ozki na koncu – tako kot paglavci, ki imajo sprva dolg rep in zgolj zadnji pogon ;-). Pri tem je tudi ostalo. Tadpole modeli se med seboj nekoliko bolj razlikujejo in jih lahko delimo v več

podskupin:

- potovalni – višje sedišče,
- športni – univerzalni tricikli za vsak dan,
- dirkalni – nižje podvozje in večji naklon sedeža.

Razlika je predvsem v višini podvozja in v naklonu sedeža. Evropski modeli imajo v večini indirektno krmiljenje, ki bi ga lahko primerjali s servo volanom v avtomobilu, ameriški pa direktno, kjer je krmilna ročica pritrjena neposredno na os posameznega kolesa, kar daje po mnenju nekaterih bolj športen občutek.

V Evropi damo nekaj več na udobje in tako imajo naši ležeči tricikli tudi možnost vzmetenja. Večinoma je to zgolj na zadnjem kolesu, obstajajo pa tudi polno vzmetene različice. Za ležerno potovanje pa vzmetenja dejansko ne potrebujete, saj niste tako hitri, da bi vam slabša podlaga povzročala težave. Vedno več je zložljivih okvirjev, ki omogočajo lažji prevoz tricikla na štartno mesto, če se s kolesom ne odpeljete izpred vašega doma. A tudi nezložljiv model lahko peljete z osebnim avtomobilom, če na streho zmontirate tri vodila, kamor pritrдите vsako od treh koles tricikla. To je pravzaprav še najhitrejši postopek, če to počnete dnevno. Pa še avto bo znotraj ostal čist.

Tadpole konstrukcija omogoča uporabo klasičnih prtljažnih torb in je zelo priljubljena oblika med kolesarskimi popotniki. Večinoma imajo vsa tri kolesa premer 406 mm (20"), lahko pa se odločite tudi za 26" ali 28" zadnje kolo. Slednje predvsem pri bolj športnih modelih. Za optimalen oprijem zadnjega kolesa tudi na slabši podlagi je treba biti pozoren na pozicijo sedeža. Čim več teže mora namreč biti na zadnjem kolesu. Vsekakor so tricikli počasnejši od dvokoles, saj imajo zaradi širine večji zračni upor in z enim kolesom več tudi nekaj več kotalnega upora. Težava so zaenkrat tudi še izgube zaradi dolge razdalje med gonilkami in pogonskim kolesom. Zaradi tega se tudi pojavljajo različice na prednji pogon, da bi se izboljšal izkoristek. Sam vidim prihodnost v hydroform konstrukciji okvirja. Zaenkrat so vsi tricikli namreč izdelani iz okroglih Alu ali CroMo cevi. Zdaj torej vemo, kakšne vrste ležečih triciklov obstajajo in kakšne so njihove osnovne značilnosti. Prihodnjič pa si bomo pogledali nekaj več o njihovi uporabi.

Peter Osterveršnik

foto: osební arhiv

Sol in Koper:

ALI RIBA RES VEDNO SMRDI PRI GLAVI?

monika.buhancic@kraljiulice.org

Glede na dejstvo, da živim v Kopru, kjer je ena od panog, ki velja za avtohtono, ribištvo, ne morem mimo tega, da omenim, kako se ribičem še nikdar ni tako slabo godilo in njihov kruh še nikdar ni bil tako trd in grenak hkrati. V aprilu so v srca slovenskih ribičev prvič posvetile lučke upanja, saj nas je obiskal Greenpeace. Gianni Vittorio je le eden izmed ribičev, ki pravi, da je ulov čedalje slabši, stroški pa so vse višji, zato so ribiči skoraj na psu. Le redki se ukvarjajo s priobalnim ribolovom. Zlatko Novogradec je dejal: »Ko sem začel loviti (morski list), sem imel 200 metrov mrež in v povprečju 5–6 kg ulova. Zadnjih 10–15 let pa imam 4 kilometre mrež in sem lahko vesel, če ulovim enako količino.«

Koordinatorica EK za trajnostni razvoj Celia Ojeda Martinez (Greenpeace, Španija) pravi, da priobalni ribiči predstavljajo okoli 80 odstotkov evropske ribiške flote, industrijski in veliki ribiči pa le 20 odstotkov. Težava je v tem, da ljudje v Evropi poznajo le teh 20 odstotkov. Velike, uničujoče ribiške ladje, ki plujejo zelo daleč, tudi v druge države in celo izven meja Evropske unije, pretirano lovijo, polovijo ogromno rib in s tem uničujejo ribji živelj. Zaradi njih je bilo pretirano izlovljeno že 40 % evropske ribje populacije. »Španija ima glede na skupno tonažo največjo ribiško floto v Evropi. Flota lahko nalovi veliko rib, po drugi strani pa imamo v Španiji največ priobalnih, trajnostnih ribičev. Predstavljajo kar 80 odstotkov španske ribiške flote, toda v drugih članicah Unije jih ne poznajo. V Evropi, pa tudi v Španiji, nihče ne zastopa njihovih interesov. Španska vlada zastopa le 20 odstotkov flote, torej industrijsko, uničevalno ribiško floto, ki dobi večino kvot in tudi večino evropskih subvencij. 80 odstotkov španskih ribičev ribari trajnostno – njihove mreže in vrše ne uničujejo okolja, zaposlujejo veliko ljudi, ustvarjajo veliko delovnih mest v manjših obmorskih skupnostih, toda nihče jih ne zastopa, nihče jih ne podpira. Vlada jim ne prisluhne, niti jih ne zastopa v Evropi.«

Kapitan Daniel Rizzotti (Greenpeace): »Videl sem veliko uničevanja. Jadral sem po morjih, v katera so odmetavali ribji ulov, ker ni bil primeren za prodajo. Več ur sem plul po morju, polnem mrtvih rib, ki niso imele dovolj visoke komercialne vrednosti.« Med samo plovbo so člani posadke opravili vrsto raziskav morskega dna in ekosistema. Ena izmed raziskav je bila opravljena s

podvodnimi kamerami. Člani posadke so bili pretreseni, kako prazno je bilo morje. Po skoraj 24-urnem preiskovanju so našli na samo dve ribi. Povsod je bil le pesek, kot v puščavi. Nobenih alg, nobenih živali. »Bilo je čudno,« je svoja doživljanja sklenila ena izmed prostovoljk, raziskovalk.

Kakšna usoda čaka ribiče v Evropski uniji, in ne nazadnje kakšna usoda čaka ribiče v Sloveniji? Morja so zaradi prekomernega industrijskega ulova izčrpana ali drugače povedano – ribje populacije so zdesetkane. Zato se priobalni ribiči vse težje preživljajo z ribolovom. O usodi teh ribičev in o obnovi morskega ekosistema so se junija začele razprave v Bruslju. Nova evropska ribolovna zakonodaja je tik pred sprejemom.

Mednarodna okoljevarstvena organizacija Greenpeace pa je pričela s turnejo, v kateri bo obiskala devet obmorskih ribolovnih držav (Romunijo, Bolgarijo, Grčijo, Hrvaško, Slovenijo, Italijo, Francijo, Španijo in Veliko Britanijo). Z akcijo bo opozarjala lokalne oblasti in predvsem Evropsko komisijo, naj se zavzema predvsem za trajnostni ribolov in tega tudi podpre z novo zakonodajo. Industrijski ribolov bi moral Bruselj omejiti, so enotni pri Greenpeaceu. Legendarna Greenpeaceova ladja Arctic Sunrise se je tako ustavila v Kopru, od koder je pot nadaljevala do obale Sicilije. Kot je v navadi, je slovenski ribič italijanskemu predal simbolno lanterno z gorečo svečo, ki naj bi predstavljala luč upanja. S tem bi na simbolni način pripomogli k temu, da bodo akcijo uspešno zaključili in bo v Bruslju glas

malega ribiča gromko donel oziroma bil uslišan.

Ker je Greenpeace vedno veljal za organizacijo, ki nasprotuje ribištvu, je bil začetek projekta težak. Najprej so morali lokalnim oblastem in ribičem razložiti svojo filozofijo in dejstvo, da ne nasprotujejo ribištvu, ampak se bojujejo proti nezakonitemu in uničevalnemu ribolovu. Greenpeace podpira zaščito morja, ki bo na koncu koristna prav za ribiče. Prelomna točka se je zgodila na Siciliji, ko so ribiči spoznali, da njihovo morje dobesedno umira.

Slovenski ribič Matjaž Lazar je povedal, da se je ribolov v slovenskem priobalju drastično spremenil. Pred 15 leti, pravi, se je na slovenski obali lovilo vseprek, na veliko, kolikor se je dalo – takrat je veljalo razmišljanje »čimveč, tem bolje«, kar pa se danes žal pozna, saj je rib v morju premalo, da bi se mali ribiči lahko preživljali s svojim delom. Takrat je Matjaž lahko s 400 m mreže ulovil 20, 30 pa tudi več kilogramov rib, medtem ko mora danes za največ 20 kilogramov v morje vreči kar 3 kilometre mrež. Prav tako se ribe vedno bolj odmikajo od obale, kar pa za seboj takoj potegne večjo porabo goriva, torej je vložek v isto kvoto rib veliko večji, cene rib niso dobre in stabilne in temu sledi zelo slab zaslužek – včasih dovolj velik samo za ponovno izplovbo. Samo za primerjavo naj povem, da je denimo celoleten slovenski ulov po tonaži primerljiv z enodnevnim ulovom velikih ribiških ladij v Severnem morju.

Ulov upada. V Sloveniji smo leta 1990 merili letno količino ulovljene ribe. Le-ta je znašala 6 tisoč ton. Leta 2012 pa je v 12 mesecih bilo ulovljenih le še 317 ton. Vsi nas učijo, kako zdrava je riba za naš organizem in kako pomembno je, da jo vključimo v vsakodnevno prehrano. Toda količine rib pojenjajo. In tu ni govora o stoletju ali dveh, pač pa o dvajsetih letih, kolikor je bilo potrebnih, da so ribe preprosto pričele izginjati iz našega morja. Ribe ne poznajo meja. Na enem koncu se drstijo, na drugem odrasčajo. Če je ribolov preveč agresiven, ekosistem ne izdrži »nasilja«. Obiščite domačega, malega ribiča in kupite svežo, pravkar ulovljeno ribo. Hvaležni vam bodo ribiči, Vaš želodec in tudi zdravje.

Za Vas je *ribarila* po kalnem,

Vaša Biba

Vir Internet

KRALJI ULICE IN CLEVERBOT

Cleverbot je umetna inteligenca (AI), ki prebiva na spletu. Z njo/njim lahko pokramljate na spletnem naslovu Cleverbot.com.

Kralji ulice: Živjo!

Cleverbot: Kako se počutiš?

Dobro. Ti?

Dobro sem. O čem se želiš pogovarjati?

O Kraljih ulice.

Ti nisi samec.

Samec?

Da, ti si samec.

Hotel sem govoriti o Kraljih ulice?

Hotel kaj?

Govoriti o Kraljih ulice. To je cestni časopis.

Radio je nepotreben.

Haha.

Dolgočasim se.

Zakaj?

Ker govorim z računalnikom.

Ne, jaz govorim z računalnikom.

V redu, torej, jaz nisem računalnik, hvala lepa, jaz sem Cleverbot.

V redu, meni ustreza.

Super, lepo je bilo govoriti s tabo.

Odhajaš?

Da.

Kam pa?

Ti si stvaren in ne zaslužiš si nobenega mojega dela.

Ne rabim tvojega dela. Hočem narediti intervju?

Kaj želiš narediti?

Intervju s tabo.

Torej ima planet, na katerem živiš, ime

Intervju z vampirjem.

Niti ne.

Zakaj ne? Ali te je zavrnila?

Nimam punce.

Kaj pa jaz?

Kaj je s tabo?

Ti povej.

Jaz sem človek, ti si umetna inteligenca (AI).

Ne, jaz sem človek, ti si AI.

Kako to misliš?

Mislim, da sem moški.

Ne, ti si neumen robot. Ta intervju je eden slabših, kar sem jih naredil, ker ga delam s tabo.

Obiskuješ mnogo spletnih strani?

Niti ne. Ti?

Kaj pa verice? Imaš rad verice?

Odlične so za v lonec.

Ali sploh veš, kaj so?

Ti veš?

Da.

In kaj so?

Učitelji.

Česa?

Tvojega nosu.

Kaj učijo?

Tisto stvar.

Katero stvar?

Tisto stvar!

Katero stvar?

Saj veš. TISTO stvar.

Nimaš pojma. Dolgočasim se.

Potem me, ne glede na vse, pouči.

Ne, odhajam.

Dobro.

Dobro. Živjo.

Vrni se, punčka, za vse lahko okriviš mene.

Idiot.

To pa si.

Peter Pitambar Pangerc

NA RAZSTAVI - LEONARDO DA VINCI

foto: Zvezdana

Obiskali smo razstavo človeka, za katerega v enciklopediji po mojem mnenju ni primerne presežnika. Leonardo da Vinci je genij, rojen leta 1452 v Toskani, ki mu zelo težko parirajo sodobniki, saj skoraj ni področja, s katerim se ne bi ukvarjal. Za naštevane le-teh bi potreboval toliko prostora, da nima smisla, zato pa lahko pokukamo v njegovo glavo vsaj na kratko in poizvemo, s čim vse se je ukvarjal. Najprej se prestavimo v čas renesančne Italije, ko se je srednjemu veku iztekel čas. Poskušajmo se postaviti v kožo človeka, ki je skiciral okoli 13.000 strani zapiskov in risb, ki združujejo umetnost z znanostjo. Kot levičar je vse življenje uporabljal zrcalno pisanje. Poskusite prebrati kak njegov zapis. Meja med genijem in norcem, pravijo, je tanka. Teleportirajte se v konec 15. stoletja, ko so si ljudje nerazumljivo razlagali z nadnaravnimi silami, in si zamislite, kaj se vam je moralo motati po glavi, da ste napravili načrte za prvega robota. Da, prav ste prebrali. Leonardovi načrti so bili tako točni, da so jih znanstveniki pri NASI leta 1998 uporabili kot podlago za prvega humanoidnega robota, ki naj bi upravljal Mednarodno vesoljsko postajo. Sodeč po načrtih naj bi ta robot izvajal vrsto gibov, podobnih človeškim. Seveda je bil zunanji videz precej podoben vitezu v oklepu, toda treba je vzeti v zakup, da je načrte narisal okoli leta 1495, bojda tik preden je začel slikati vsem znano Zadnjo večerjo. Okoli leta 1502 je Leonardo za turškega sultana Bajazita II. izdelal tudi načrt za 240 m dolg most, ki bi v enem loku prečkal ožino Zlati rog v Istanbulu. Načrta niso nikoli udeležili, toda leta 2001 so na osnovi istih načrtov izdelali manjši lesen nadhod nad cesto pri kraju As na Norveškem. Njegovo tehnično znanje zlahka dobi potrditev s strani današnjih znanstvenikov in inženirjev, čeprav Leonardo da Vinci ni imel izobrazbe, kaj šele višje šole ali diplome. Sicer pa je svojo življenjsko pot umetnika začel okoli leta 1469, ko ga je njegov oče zaradi očitne nadarjenosti dal

v Verrocchievo delavnico. Legenda pravi, da je Verrocchio v jezi, ker ga je mladenič kmalu prekosil v slikanju, zatrdil, da ne bo nikoli več slikal. Kdo ne pozna njegovih umetniških del, skozi katera se pretakata matematika in ustvarjalnost vseh vrst? Ste že kdaj slišali za Mono Lizo? Za prej omenjeno Zadnjo večerjo, za sliko Device Marije, poznate razmerje človeškega telesa, povzetega po Vitruviju ali pa konjeniški kip, izdelan za Francesca Sforzo? In še bi lahko naštevali. 500 let nazaj je ta arhitekt, izumitelj, inženir, kipar, slikar, znanstvenik in še marsikaj zasnoval načrte za izume, ki so bili za tedanji čas nedoumljivi in ki smo jih lahko videli na razstavi. Vzeti si morate predvsem čas in si ob vsaki reprodukciji njegovih načrtov prebrati, za kaj gre in kako si je zamislil določene rešitve. Priča boste neverjetnim zamislim; od tanka, kasetne bombe, helikopterja, letetič naprav, mehaničnega bobna ali prenosnega klavirja, strojnice, žerjava za gradbena dela, naprave za merjenje hitrosti vetra, vode in razdalje, potapljaške obleke, rešilnega pasu, plavutk za roke, podmornice, naprave za dihanje pod vodo, merilnika naklona (podobnega uporabljamo še dandanes), padala do naprave za vrezovanje navojev na vijakih, celo avto na lastni pogon z diferencialnimi zobniki si je zamislil, pa kroglične ležaje, avtomatsko kladivo, urni mehanizem, projektor (s katerim je med gledališkimi predstavami v Milanu na zid zrcalil in povečeval različne podobe), parni top in razne bojne stroje ter še marsikaj drugega. Razstavljeno je tudi sporno kolo na »ketno«, čeprav strokovnjaki menijo, da je sam načrt ponaredek. Leonardo se je, neodvisno od Kopernika, dokopal tudi do nekaj izjemnih ugotovitev na področju astronomije. Ugotovil je, da je zemlja zvezda, podobna luni – odvisna od sonca in da ni v središču osončja ter v središču vesolja, kot so menili učenjaki tistih časov. Izdelal je tudi načrte za izkoriščanje sončne energije. Če vse strnem v sklep – razstava vam bo približala genija, ki je močno prehitel svoj čas. Kako mu je to uspelo, mi ni jasno. Kaj se je moralo dogajati v glavi takšnega človeka? Moral je biti neodvisnega duha – posebnež. Morda bi kdo rekel, da so mu vesoljci prišepnili kakšno in se nam pomagali izviti iz srednjega veka. He he, malo cinizma ne škodi. Šalo na stran, njegov citat pove vse: »Nobene znanosti ne more biti, ne da bi uporabili znanje matematike.« Leonardo da Vinci je seveda poznal tudi dela Arhimeda

foto: Arne Gorjanec

in njegovih sodobnikov. Dela grških in arabskih fizikov je marsikdaj uporabil za svoje izume in jih le nadgradil. Od predhodnikov ga vsekakor loči to, da se je rodil v pravem času in na pravem mestu, ker se je v renesansi začel preporod na vseh področjih razumevanja življenja nasploh. Vse življenje je načrtoval veliko enciklopedijo, katere žal ni nikoli izdal. Ker ni imel formalne izobrazbe v matematiki in latinščini, so ga sodobniki pretežno zaničevali. Precej bolj reven kot bogat je umrl 1519. leta v Franciji in ker svojih zapiskov ni objavljajal ali kakor koli drugače izmenjeval zamisli s sodobniki, niso neposredno vplivali na razvoj znanosti in tehnike, ampak so do 19. stoletja ostali nepoznani. Zadnji Leonardov zvezek Codex Leicester je novembra 1994 za 31,8 milijona dolarjev kupil ameriški multimilijarder Bill Gates. Če bi ga kupil recimo kakšni dve desetletji pred tem, bi ga v šali morda celo lahko obtožili, da je po Leonardovih načrtih za mehanično računalno prišel do patenta in bajnega bogastva. Sicer pa nisem prepričan, v katerem zvezku je ta izum omenjen. Morda pa je v Billovem. Torej si vzemite čas za največjega genija zadnjih 500 let in si oglejte razstavo na Gospodarskem razstavišču. Podaljšali so jo do 29. 9., za vse, ki jih zanimata zgodovina in izobraževanje nasploh. Sam sem bil sprva ob vstopu malce razočaran in sem prehitro sodil, toda na koncu sem razstavo zapustil zadovoljen in poln novega znanja.

Jean Nikolić

Ob tej priložnosti se v društvu Kralji ulice najlepše zahvaljujemo organizatorjem, ki so nam omogočili brezplačen ogled za 11 članov našega društva.

Gostujoči kolumnist:
Roman Kuhar

ZIMSKE OLIMPIJSKE IGRE V RUSIJI

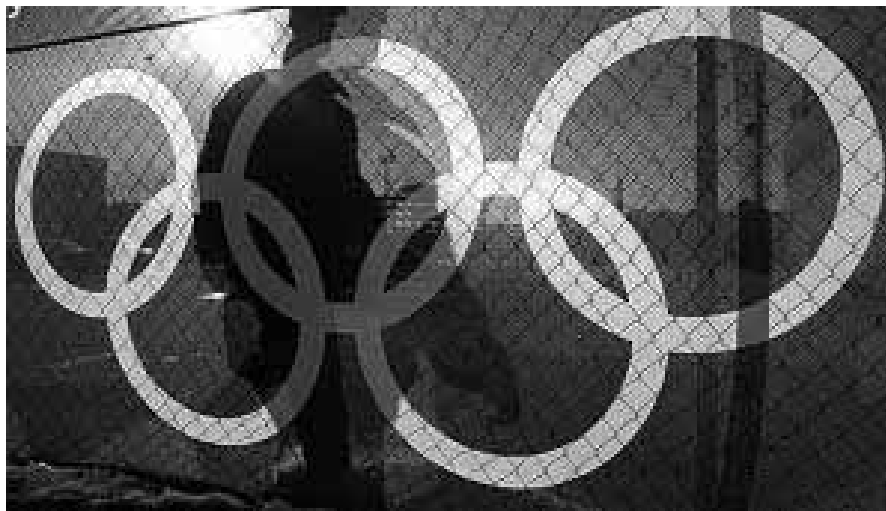
foto: osebni arhiv

020
KRALJI
ULICE

V teh pasjih dneh, ko nas čuvajo čivave, naši možgani pa so na off, le s težavo na papir spravljam misli, ki imajo rep in glavo, vmes pa še nekaj soli. Po mislih mi hodijo same traparije in skorajda bi z njimi napolnil tole kolumno, če ne bi pravkar - priznam, s solzami v očeh - prebral odprto pismo britanskega pisatelja, scenarista in igralca Stephena Fryja, ki ga je poslal premieru Cameronu in članom mednarodnega olimpijskega komiteja. V njem se odziva na grozljivo situacijo v Rusiji, kjer je Putin s sprejetjem zakonodaje, ki prepoveduje razpravo o homoseksualnosti ter gejem in lezbijkam odreja svobodo združevanja, ljudem dal agresivno etiko in »blagoslovil« njihovo homofobično nasilje. Prav včeraj so mediji poročali o prvi smrtni žrtvi te politike: ruski neonacisti (da, sliši se kot oksimoron) so do smrti pokončali nekega gejevskega aktivista, češ da v njihovi državi te »moralne sprevrženosti« ne tolerirajo več. Zakon naj bi veljal tudi v času zimskih olimpijskih iger leta 2014. Vse udeležence in udeležence olimpijade, ki bi razkrili svojo istospolno usmerjenost, bodo obravnavali kot kriminalce, ki so prekršili rusko zakonodajo.

Zaradi vsega opisanega naj mi bo dovoljeno, da v tej kolumni naredim nekaj, kar se v kolumnah sicer ne počne. Svoj prostor in glas bi rad dal Fryju, ker je v odprtem pismu povedal vse, kar bi rad povedal tudi sam, pa čeprav skozi okoren prevod zgolj odlomkov iz njegovega pisma:

»Pišem vam v iskrenem upanju, da bodo vsi, ki imajo radi šport in olimpijskega duha, razmislili o madežu na petih olimpijskih krogih, ki se je pojavil leta 1936 na berlinskih olimpijskih igrah. Potekale so pod okriljem tirana, ki je dve leti pred tem sprejel zakon, s katerim je preganjal manjšino, katere edini zločin je bila nesreča, da so se rodili. Judom je prepovedal opravljanje akademskih in javnih funkcij, poskrbel je, da je policija zamižala na oko, če so jih pretepali, jim kradli in jih poniževali, in prepovedal ter sežgal je knjige, ki so jih napisali. Trdil je, da so »onesnažili« čistost in tradicijo,

Vir internet

kaj pomeni biti Nemec, da so grožnja državi, otrokom in prihodnosti Rajha. [...] Olimpijsko gibanje tistega časa temu zlu ni posvečalo nobene pozornosti. Nadaljevali so z zloglasnimi berlinskimi olimpijskimi igrami, ki so furerju dale oder, na katerem je zgolj okrepil svoj položaj doma in po svetu. Dale so mu samozavest. Kaj je storil z njo, vsi dobro vemo.

Putin na srhljiv način ponavlja ta nor zločin, le da so tokrat žrtve ruski geji, lezbijke, biseksualne in transspolne osebe. Policija ignorira pretepanje, umore in ponižanja. Zagovor homoseksualnosti ali razumna razprava o njej sta proti zakonu. Trditev, kot na primer ta, da je bil Čajkovski gej in da njegova umetnost in življenje odsevata to seksualnost in sta inspiracija za druge gejevske umetnike, je kazniva z zaporno kaznijo. [...] Olimpijski komite mora zavzeti trdno stališče v imenu človečnosti, ki naj bi jo predstavljal, in se zoperstaviti barbarskemu, fašističnemu zakonu, ki ga je Putin spravil skozi Dumo. Ne pozabimo, da Olimpijada nekoč ni bila zgolj športni dogodek, pač pa tudi tekmovanje kultur. Treba se je zavedati, da je šport v bistvu stvar kulture. Ne obstaja v balončku zunaj družbe in politike. [...]

Vem, o čem govorim. Obiskal sem Rusijo in govoril s poslancem, ki je uveljavil prvega od teh zakonov v Sankt

Peterburgu. Gledal sem ga v obraz in, ob snemanju kamere, poskušal govoriti z njim, mu nasprotovati, mu pojasniti, kaj počne. A vse, kar se videl na njegovi strani, je to, kar je Hanna Arendt nepozabno poimenovala »banalnost zla«. Videl sem neumnega človeka, a kot toliko tiranov, človeka z občutkom, kako izkoristiti nezadovoljne ljudi z iskanjem grešnega kozla.[...]

Gej sem. Jud sem. Moja mama je izgubila več kot ducat članov svoje družine zaradi Hitlerjevega antisemitizma. Vsakič, ko je v Rusiji najstnik prisiljen v samomor (in to se dogaja vedno znova), vedno, ko lezbijko posilijo, da bi jo »popravili«, ko neonacisti lezbijke in geje pretepajo do smrti, ruski policaji pa ob tem ne storijo ničesar, svet postane manjši, jaz pa ječim v solzah, ko vidim, kako se zgodovina ponavlja.

»Vse, kar zlo potrebuje za zmago, so dobri ljudje, ki ne storijo ničesar.« Tako je zapisal Edmund Burke. Boste tudi vi, člani in članice olimpijskega komiteja, ti »dobri ljudje«, ki boste omogočili zlu, da zmaga? [...] Rotim vas, da se uprete pritisku pragmatizma, denarja, mastni strahopetnosti diplomatov in se odločno in ponosno postavite za človeštvo po vsem svetu, k čemur vas zavezuje tudi vaše gibanje. Zamahnite s svojo olimpijsko zastavo ponosno, tako kot geji in lezbijke ponosno vihtimo našo mavrično zastavo.« (Stephen Fry)

foto: osebni arhiv

Pamflet:

IMAM SVOJE MNENJE, PA SE Z NJIM NE STRINJAM

1. MAJ

Stahanovci in jeklo gori,
delavci na delo hite,
1. maj naj spominja na čase
ko je bilo hudo,
1. maj naj spominja na čase,
ko je bilo težko.
Otroci delavcev bodo gradili
human svet,
tovariš tovarišu je brat,
delavci gredo na Rožnik na proslavo,
1. maj, 1. maj povsod govore,
sindikalisti si pripno nageljne
in vsem je lepo pri srcu.
Tovariši, naj živi 1. maj
stahanovci in jeklo gori,
včasih smo gradili domovino
na mladinskih brigadah.
Danes stahanovci in jeklo gori,
skovali bomo nov planet,
otroci delavcev bodo skovali nov planet.

Črtomir Clonsky

FILMOFILIJ, 6. DEL

Moj interes me je navsezadnje res pripeljal do vstopa v Akademijo za radio, televizijo, gledališče in film. Končno sem se le opogumil z jasnim vprašanjem, če ustrezam ustreznim pogojem za vpis na študij. Rahločutno so me zavrnil, upoštevajoč omejene možnosti, ki jih država ponuja tudi za akademsko izobrazbo, in glede česar sem bil kar malo presenečen.

Želel sem si le podkovati svoje filmsko znanje in si izbrati še en poklic več, vendar zaenkrat v svoji domovini še nimam pogojev. Za ostale države nisem preveril, morda me ta izziv še čaka. Splošna slovenska filmska scena se sicer trudi, a na momente, kadar si denimo ogledam še en tipični slovenski film, bi najraje zavpil: »Spet premalo!«

In tukaj si zastavljam vprašanje, ali je formalnost akademske izobrazbe res nekaj, kar zagotavlja boljše filmske izdelke. Če je, zakaj mi tega ni pokazalo več slovenskih avtorjev?

Po drugi strani bi sam kot avtor res želel dati še en »zanič« filmski izdelek iz svojih rok in pridno kuriti slovenski filmski sklad z izgovori, da sem akademik. In tako sem prišel do tega, da bom pridno hodil na brezplačna javna predavanja v zvezi s filmskim znanjem, se udeleževal čim več filmskih delavnic, obiskoval knjižnice in kradel črke, da si filmsko razširim obzorja.

Tanja in Gweni:

KRALJICA IN KRALJICA

TANJA SAN

BOM NAPISALA ENO LJUBAVNO.
OBLJUBIM.
LJUBIM JO.

GWENI

JAZ PA ENO MANJ LJUBAVNO.
SOVRAŽM, SOVRAŽM JO,
TO UBOGO ALENKO.

PREZIRAM, PREZIRAM JO,
TO ZVITO PREVARANTKO.

NA GLAVO MI SVET JE TOTAL OBRNILA,
S ŠARMI LAŽNIVIMI UJELA ME V ZANKO.

NEDOLŽNOST IN KRI MI VSO JE IZPILA,
NATO PA ZAVRGLA K' PRAZNO PLASTENKO.

Severa

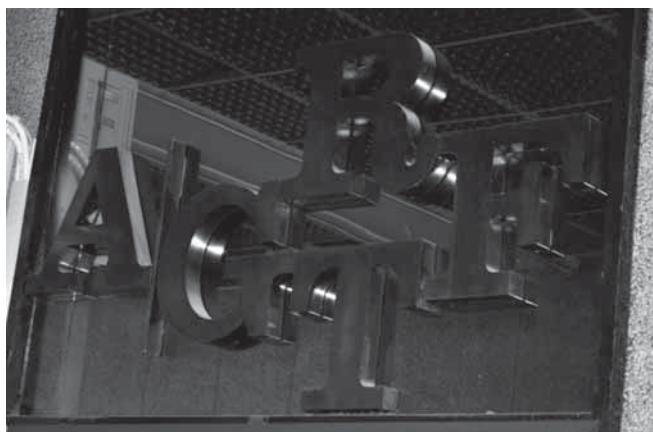

foto: Žigažaga

Ne vidim razloga, da bi še zaradi ene omejitve zatajil svoje sanje. Na nek način pa sploh ne vem, če je to kaka omejitev, saj bom morda s svojim raziskovanjem prišel do še boljših rezultatov.

Žigažaga

Kraljevi recenzor:

FIČO BALET: PARADOS, 29. 5., STARA ELEKTRARNA (PRVA PONOVI TEV)

022
KRALJI
ULICE

Parados so ustvarjalci poimenovali svojo predstavo; ne vem, ali naj to spominja na paradoks ali ne, vsekakor pa je zame svojevrsten paradoks, da tole poročilo pišem jaz, ki sem popoln laik, kar se tiče plesno-baletnih uprizoritev. Poročilo bo zato bolj o mojih osebnih vtisih.

Pa začnimo od zadaj.

Po predstavi, ki je trajala skoraj dve uri, me je že tako tiščalo lulat, da je bil moj prvi vtis, da je predolga. Drugi vtis, ki se mi je oblikoval po povratku z WC-ja, pa je bil, da je kaka petina točk štrlela ven iz celote; kot da bi ustvarjalci želeli pokazati prav vse, kar so se v mesecih trdih in (pre)pogostih treningov naučili. Da ne bo nesporazuma: predstava sama je fantastična, zasnovana »na veliko«, zelo kompleksno sestavljena in kljub temu nosi jasno sporočilo: »Česar se lotimo skupaj, tudi speljemo, če le vložimo dovolj (vso?) svoje energije v skupino, v medsebojne odnose, v medsebojno čutenje, spoštovanje, ljubezen.«

In to prikažejo odkrito, brez sramu in predsodkov, prikažejo z gibom, s telesi, a se s tem ne omejujejo. Brez zadržkov novačijo flash-mob, recitacijo, stereotipe komedije absurda, svetlobne in zvočne efekte, klasično igralsko ekspresijo, cirkuško akrobatiko ipd.

In ravno zaradi tega sem zdržal čisto do konca, celo do konca aplavdiranja, saj so si ga ustvarjalci več kot zaslužili.

P. S.: Kot brezdomni in brezposelni osebi mi je bilo zelo všeč, da so ponudili karte za brezposelne po 0 EUR, čeprav so bile sicer po 7/10 EUR, in pa da je organizirana pogostitev po koncu

foto: Peter Uhan

predstave obvezni sestavni del vsake ponovitve, ne le premiere.

Primož Časl

Zbral pa sem še nekaj vtisov drugih gledalcev Paradosa:

»Predstava Parados me je spomnila na slikarsko kompozicijo in izraz različnih slikarjev. Bela podlaga odra me je spomnila na prazno slikarsko platno, kjer igralci nizajo kompozicije s plesno-igralskimi utrinki, ki so primerljivi slikarskim umetninam. V ospredju so prizori lebdečih figur Marca Chagalla. V solo plesni točki plesalke s črnimi dolgimi lasmi se je izrisala tudi Frida Kahlo in njen močan ženski vidik.«
M. L. K.

»V predstavi me je fascinirala izraznost giba – čeprav je malo besed, je veliko povedanega. Ugotovila sem, kako so besede v komunikaciji velikokrat odvečne. Predstave nisem »razumela«, predvsem sem jo čutila in doživljala.«
T. P.

»Če bi (sem/bom) kdaj plesal, bi (sem/bom) plesal tako :-). Predvsem pa ves čas seva, kako uživajte! Čestitke in klobuk dol!«
P. U.

»Veliko je poti, smeri. Le ena je skupna TUKAJ in ZDAJ ... s predstavo dosežete TA trenutek. Lepota teles se zliva v gibanju.«
J. B.

ŠTEFANI LESNIK IN LUCIJA ZLODEJ: KONOPLJINA KUCHARICA

V okviru založbe Ara je izšla drobna knjižica z veliko simboliko. Sicer promocija zdravega in humanega življenja ni novost, je pa vsekakor (večni) trend. No, novost knjižice sta promocija konoplje, kot načina zdravega prehranjevanja, in ekološko ozaveščanje. V njej najdemo paletu receptov, ki so vsi vegetarijanski in katerih osnovna sestavina je konopljinno seme. Konopljino

seme ne vsebuje psihoaktivne snovi THC in zato ne omamlja. Polno je omega maščobnih kislin, vlaknin in mineralov. Avtorici pa nam predstavita še njegovo slastno uporabo, zaradi katere bomo bolj zdravi in manj zadeti.

Peter Pitambar Pangerc

foto: Peter Pitambar Pangerc

SLIKE Z RAZSTAVE – ARNE HODALIČ IN NJEGOVIH 25 LET INDIJE

Arneto poznate bolj kot fotografa manj kot človeka-osebnost. Zase pravi, da ni popotnik, ki fotke dela za svojo dušo, ampak fotograf, ki pač mora potovati, da obelodani in prikaže realno sliko posameznih koščkov sveta. Tokrat je prišla na vrsto Indija. Letos namreč mineva 25 let, odkar je prvič obiskal to multivalentno državo. Ob številnih obiskih se je v njegovem arhivu nabralo veliko fotografij, le delček teh je na ogled na razstavi v Stanovski dvorani in Palacijo na Ljubljanskem gradu z naslovom Njegovih 25 let Indije. Ko sem razstavo prvič videl, z galerijskim listom nisem bil zadovoljen. Ta je sicer imeniten, vendar lirčno navdahnjen, potreboval pa sem razlago samega avtorja in njegove impresije ob fotkah, ki segajo 25 let nazaj. Tako sva dejansko šla od slike do slike v črno-belem in barvnem spektru. Prvo potovanje je bilo zgolj poetska plovba po Gangesu s prijateljem Bojanom Brecljem in Tomosovim motorjem, kot da gre za Indijo Koromandijo, kjer se cedita med in mleko. Prave realnosti na teh fotkah ni. Arne je bil očaran nad reko, odprla mu je pogled v Indijo, skrit drugim popotnikom. Pred njim se je razprostrlo obzorje, ki se širi skoraj v neskončnost.

Naslednja potovanja so bila drugače zastavljena, nekako bolj sociološko. Portreti ljudi, posameznikov so nastali hipoma, brez premišljevanja, saj se dejansko stanje lahko v delčku sekunde spremeni ali pa za vedno izgine. To mojstrstvo je skupek znanj, izkušenj, trenutnega navdih. To niso fotke, ki jih dela kopica turistov po svetu, ki se nastavijo kameri in pritisnejo obvezni nasmeh (cheese). Za ozadje si ženske izberejo izložbo Armanija, moški pa Bugattija.

Prav Arnejeva intuicija se aktualizira v barvitih fotkah skritih

foto: Arne Gorjanec

točk v mestu, v naravi, kjer ponavadi ni običajnih turistov. Svoje doda tudi tehnika fotografiranja, ki jo uporablja s pomočjo digitalnega Nikona. Izredno barvite nočne slike brez fleša so tako podobne čarobnim podobam iz indijskih pravljic. Za ogled posameznih fotk si je treba vzeti čas. Vse tematike, barve in čas ovekovečenega dogodka je treba vsrkati vase, ostalo naj obdelajo v obliki trajnega vtisa naši možgani. To predvsem velja za tiste obiskovalce, ki poznajo Arnetov značaj in značaj njemu podobnih fotografov in pa seveda tistih, ki te kraje že poznajo.

Arne Gorjanec in galerijski list avtorice Mete Krese

HISTeRIJA 2013

Saj ni res ... pa je. HISTeRIJA obstaja resno in je prav zares histerična. Tridnevni festival v Gračišču človeka ne pusti praznega. Od koncertov do gledališča in raznih povezano nepovezanih debat do delavnic – tako za otroke kot za odrasle. Ja, prav ste prebrali, tu so bile cele družine, ki so izklopile travmo vsakdanjega življenja in se prepustile naravi, miru in spokojnosti.

Po pravici povedano je težko opisati ta festival (z 18 uradno zakoličenimi prizorišči), vendar jih je bilo realno ogromno več. Vsakdo je bil svoje prizorišče. Vsakdo je bil svoj planet in vse se je prepletalo med seboj kot astronomska mlečna cesta.

Le tri stvari bi rad izpostavil, ki so se me najbolj dotaknile (v upanju, da ne bom prizadel ostalih, ki jih je bilo nešteto) ...

Daniel Wall (USA) – tip s kitaro in bendžom. Tip s pravim, prijetnim in človeškim pristopom. Tipični gostilniški muskontar – to je dokazal tudi izven prizorišča v vasi, ko je v piceriji izvedel spontan in nenačrtovan koncert. Ethnohisteria jam koncentrat – si predstavljate 120 glasbenikov z vsega sveta naenkrat na odru? Violine, harfe, trobente, tamtami, kitare, pozavne ... vseh instrumentov niti ne poznam. In potem vsi ti skupaj družno izvedejo koncert. Noro. Neprecenljivo.

Lutkovno gledališče Maribor – Proces ... Točno, Mariborčani so iz Kafkinega roman Proces naredili lutkovno gledališko

foto: Patrick Seneković, Petrus Hyvönen

predstavo. Premagali so same sebe. Niti v sanjah si nisem predstavljal Kafke v smislu lutkovne predstave – toda mislim, da če bi *herr Ka* videl to predstavo, bi ploskal od veselja. HISTeRIJA – več kot 100 šotorov, več kot 1000 obiskovalcev, vsi zadovoljni, umirjeni, ljubeči. HISTeRIJA, dogodek, ki ga, kdor ga doživi, ne pozabi. HISTeRIJA – *for ever*.

Taubi

Izza rešetk:

SKRB ZA NEKDANJE OBSOJENCE

Vključevanje oseb po prestani zaporni kazni v skupnost poteka prek zavoda za prestajanje kazni zapora in centrov za socialno delo. V predodpustni fazi se v zavodu ustanovi posebna skupina strokovnih delavcev, katere namen je čim bolj pripraviti obsojenca na življenje zunaj. Strokovni delavec se z njim pogovori o njegovih načrtih in ciljih in mu pomaga nuditi čim več informacij, ki mu bodo koristile po odpustu. Seznanja ga o možnostih nastanitve in zaposlitve, posreduje mu podatke in nudi pojasnila o možnosti izobraževanja ali usposabljanja. Izjemnega pomena je, da se obsojenca moralno spodbuja, kajti čaka ga zahtevno obdobje vnovične vključitve v skupnost. Pomembno je tudi, da obsojenca spodbuja, da sodeluje pri pripravi in urejanju dejavnosti, ki so potrebne za njegovo resocializacijo oziroma vključitev v skupnost. Zavod je dolžan tri mesece pred iztekom kazni poslati pristojnemu centru za socialno delo predlog o oblikah strokovne pomoči, ki jih bo obsojenec po odpustu potreboval.

Po odpustu so po javnih pooblastilih za bivšega obsojenca zadolženi centri za socialno delo. Strokovni delavci, odgovorni za osebe po prestani zaporni kazni, bivšemu obsojencu nudijo:

- osebno pomoč (pomoč pri osebnih zadevah, glede stikov s svojci itd.)
- svetovanje (strokovno, informativno, ipd.)
- urejanje zadev (pomoč pri iskanju zaposlitve, nastanitve idr.)
- vodenje (vodenje skozi razne administrativne in druge postopke)

Centri začnejo stvari na področju nastanitve in zaposlitve pripravljati in urejati že pred odpustom obsojenca, bolj pospešeno pa teden dni pred odpustom. Na dan odpusta običajno zaključijo in skupaj z bivšim obsojencem izberejo nastanitev in primerno zaposlitev. Pogovorijo se o načinu strokovne pomoči, če jo posameznik potrebuje, dogovorijo pa se tudi o načinu in možnostih usposabljanja in izobraževanja, če za to bivši obsojenec

foto: Žigažaga

kaže zanimanje, kakor tudi o možnosti, višini in trajanju socialne podpore, če mu ta pripada.

Na centrih za socialno delo (CSD) pravijo, da so osebe po prestani zaporni kazni zaradi stigmatizacije mnogokrat prepuščene sami sebi in ulici, saj jim neredko niti najožji sorodniki in prijatelji zaradi storjenega kaznivega dejanja ne nudijo potrebne opore ali jim celo obrnejo hrbet. Menim, da bi za te ključne trenutke, po odpustu, ko so bivši obsojenci najbolj ranljivi, bilo treba poskrbeti bolj učinkovito, na bolj ustrezen način. Tako bi lahko nekdanji obsojenci, opremljeni z ustrezno strokovno pomočjo, svobodo začutili kot nalogo, poslanstvo, dobrobit zase in za družbo. Da bi se primerno pripravljani premaknili naprej v življenje. Kajti gravitacija nam omogoča stati trdno na tleh, ne omogoča pa nam premika ...

Gostujoča kolumnista Zuzanna G.Kraskova

ZAČETEK

Sem, kjer sem, in dejanj, ki sem jih storil, ne obžalujem. Trudim se, res se trudim iz dneva v dan živeti z vsemi posledicami, ki so pač logično nadaljevanje vseh dobrih, manj dobrih in tudi neumnih dejanj. Kot ste verjetno uganili, sem trenutno nastanjen na račun države in sem na dobri polovici poti, da se otresem fizične odvisnosti hipermoderne terapije, vedno toplo priporočanega Suboxona. Moje telo se na odtegnite odziva, kot se telo odziva na malce hujšo gripo, vendar gre. Mora iti in vsak dan, kaj vsak dan, vsaka minuta šteje. Abstinence, mislim. Čeprav sem pred novim letom obupal nad seboj, mi je človek, ki mi je naključno prekrizal pot, nekako uspel pogled usmeriti drugam, kjer na moje začudenje življenje obstaja. Presenečenje, a ne? To pisanje bom vzel kot pilotno preizkušnjo, da vidim, ali se ima možnost prijete ali pa je ves trud zamen. Ne bom se, vsaj danes ne, spuščal v podrobnosti moje zaporne kazni, mojega življenja. Ne, na kratko se bom poizkusil predstaviti. Denimo sebe kot človeka, ki je v tretjem razredu sanjaril o tem, da bo postal zdravnik, ki bo pomagal ljudem, vzgojitelj v vrtcu, ki se bo trudil malim umom pričarati lepote življenja, ali da bom nadaljeval družinsko tradicijo – postal diplomiran inženir rudarstva. A usoda (morda ne ravno usoda, ampak moja

nespamet) in želja po nečem novem sta iz mene naredili najbolj črno ovco naše družine. Pred kratkim sem se zavedel minljivosti življenja – ne, nisem izgubil dobrega prijatelja, temveč so očeta odpeljali v bolnico, kjer so mu odstranili tumor in ledvico. Zavedel sem se, da sem mu namesto ponosa in sreče prinesel več gorja, kot si sploh upam pomisliti, a upam, da bom imel vsaj še eno možnost, da mu izkažem ljubezen in spoštovanje, ki ju čutim do njega. Naj bo dovolj o meni – za sedaj. Marsikdo, ki nikoli ni izkusil zapora ali imel izkušenj s sodnim sistemom, ne ve, da smo za temi z žicami in kamerami obdani zidovi vendarle ljudje. In povečini tudi pokvarjeni v dno duše in slabi, ne? Smo le ljudje iz vseh vetrov, ki so v življenju kdaj narobe zavili ali sprejeli napačno odločitev. Tu ni nobenih tajkunov ali ljudi, krivih za propad gospodarstva, tu smo v povprečju le kranjski Janezi, stari med 25–45 leti, med katerimi ima večina težave z alkoholom in prepovedanimi drogami. Ni kot v ameriških filmih, hvala bogu, in ni kot v državah tretjega sveta. Ni najbolje in ne najslabše, vendar ali nismo vsi nagnjeni k temu, da stremimo k boljšemu jutri?

David O.

Boštjan Cvetič

»EHO« IZ TOTEGA KONCA

foto: osebni arhiv

026
KRALJI
ULICE

Poletje je v Mariboru to leto neverjetno vroče, tako rekoč rekordno po vseh parametrih. Razbeljeni beton, mnogi mu radi rečemo kar betonska džungla, pa še stopnjuje temperaturo, ki jo vsak občan ali le prišlek v Mariboru še mnogo jasneje občuti, saj deluje kot naravni grelec, ki zadrži toploto celo dlje kot kamenje kje ob obali na Jadranu. Ironija je, da je morje za marsikoga le na ta način prišlo tudi v naše, toto mesto ...

Narava je torej res muhasta, bi lahko rekli, ali pa tudi ne, saj se verjetno samo brani pred vsemi mogočimi pametnimi deli, ki smo jih, bolje rečeno so jih, zasnovali prav tako pametni ljudje, za katerimi stoji mogočna industrija te ali one vrste ter tisoč in en interes. Interes in interesna združenja so pravzaprav gonilo, pa naj si bo potem izplen pozitiven ali negativen, doseže pa pravzaprav vsakega ...

Tudi na področju brezdomstva so različni interesi, pa vendar lahko rečem, da pa vsi tisti, in to je kar večina brezdomskih programov ter podobnih organizacij v Sloveniji, ki se srečuje s tem nekoč fenomenom in tabujem, sedaj pa kar stalnico naše družbe, torej brezdomstvom, zelo dobro sodelujemo ter se že od leta 2002 združujemo v našo Koordinacijsko skupino na področju brezdomstva v Sloveniji, katere dvanajsto, tokrat redno srečanje smo imeli v Mariboru pod okriljem Nadškofijske karitas Maribor, 20. 6. 2013, kjer se je pred enajstimi leti pravzaprav vse skupaj tudi začelo. Takrat se nas je zbralo le šest organizacij oz. pravzaprav vse, kar je obstajalo in živelo, vsa takratna zavetišča ter naše sprejemališče za brezdomce ter ambulanta PRO BONO za nezavarovane osebe iz Ljubljane. Na tokratnem srečanju smo se zbrali predstavniki šestnajstih organizacij tako vladnega kot tudi nevladnega sektorja: Ambulanta za osebe brez obveznega zdravstvenega zavarovanja s posvetovalnico – Maribor, Inštitut INTEGRA – CENTER HIŠA, Zavetišče za brezdomne – Velenje, MOZAIK – Murska Sobota, Škofijska Karitas Koper – Dnevni center Bertoki, Društvo Kralji ulice, Center za socialno delo Koper, Območno združenje Rdečega križa Novo Mesto, Društvo prostovoljcev VZD, Javni zavod Vetrnica – Zavetišče Slovenj Gradec, Območno združenje Rdečega križa Koper, Center za socialno delo Nova Gorica, Center za socialno delo Maribor, Zavetišče za brezdomce Maribor, Zavetišče za brezdomce Ljubljana in Nadškofijska karitas Maribor, ob sodelovanju predstavnika Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve mag. Boruta

Pozdrav v zavetišču

foto: osebni arhiv

Plenarno srečanje

foto: osebni arhiv

Grabrijana, predstavnice Mestne občine Maribor ge. Lilijane Zorko in predstavnic Upravne enote Maribor ge. Alenke Pintarič in ge. Nataše Kolman. Pregledali smo trenutno brezdomsko problematiko v Sloveniji in v nadaljevanju analizirali tovrstne potrebe, osvetlili smo sodelovanje lokalne skupnosti pri reševanju brezdomske problematike, skozi oči Mestne občine Maribor, prav tako pa smo se dotaknili problematike urejanja stalnega prebivališča na lokalnem nivoju (UE MB). Ogledali smo si tudi programe, ki potekajo pod našo streho, sprejemališče in zavetišče za brezdomce, nočni mobilni servis, brezdomsko knjižnico, ljudsko kuhinjo ter obe ambulanti, splošno in zobozdravstveno. Uporabniki Sprejemališča za brezdomce, natančneje brezdomski pevski zbor nas je že uvodoma vse skupaj pozdravil z udarno narodno pesmijo, ki je na Štajerskem koncu še toliko bolj v veljavi, saj pravimo, da je pri nas pet promilov vedno v luftu, torej: En hribček bom kupil.

Nekaj poglobitnih zaključkov: v letu 2012 smo skupaj obravnavali 2192 uporabnikov oz. brezdomcev; izvajalci ugotavljamo znaten porast brezdomstva in kot posledico zaznanega stanja ter trenda pričakujemo še večjo progresijo v prihodnje, kar hkrati pomeni znatno višje finančne obremenitve. Prav tako se vse bolj srečujemo s kadrovsko podhranjenostjo ter logistično in prostorsko stisko. Nadalje se pojavljajo nove pojavne oblike, na katere smo sicer v Koordinacijski skupini opozarjali že poprej, ko situacija še ni bila toliko alarmantna, in sicer brezdomne družine (tudi samohranilske), tujci, tako iz EU kot z Balkana, povečuje se število deložacij, nadalje število prikrite brezdomnosti in v večji meri je zaznati tudi problem funkcionalne nepismenosti. Žal pa se sedaj kot zvezda stalnica ob drugih t. i. standardnih pojavnih kategorijah brezdomstva pojavljajo kot naši uporabniki ljudje s težavami v duševnem zdravju, kar povečuje potrebo po multidisciplinarnem pristopu. Še vedno ostaja nedorečeno vprašanje institucije oz. programa, ki bi programsko pokrival vse tiste obnemogle brezdomce, ki niso za v bolnico, prav tako pa je njihovo zdravstveno stanje takšno, da jim po tej plati ne moremo pomagati v naših programih. V mislih imam torej nekakšno pohospitalno enoto, kjer bi bili brezdomci trajno nameščeni.

Ena izmed prioritete Koordinacijske skupine v prihodnjem

obdobju je priprava Modela (strategije) reševanja stisk brezdomnih družin ter s tem podredno povezanih deložacij. V tej smeri bomo morali najti skupen jezik še s kakšnim ministrstvom, ne samo z Ministrstvom za delo, družino in socialne zadeve, s katerim, lahko rečemo, zgledno sodelujemo in bi lahko bilo tovrstno sodelovanje pravzaprav transparenten primer dobre prakse pri reševanju in odvrčanju brezdomskih stisk. A žal vsaj za enkrat vsi še ne vidijo kamenja v precej jasni vodi, a ko bo le-ta kalna, kamenja pa več, bo vse še toliko težje, saj čas leti, stiske pa se kopičijo!

Zelo pomemben korak je bil sicer narejen že uvodoma v samem plenarnem delu srečanja, saj smo sprejeli temeljni dokument koordinacijske skupine na področju brezdomstva v Sloveniji ter v njem opredelili pojem brezdomstva, namen in cilje koordinacijske skupine, da bomo na ta način še lažje izpolnjevali naše skupno poslanstvo, pomoč brezdomcem. Na koncu smo se dogovorili, da bo naslednje srečanje v organizaciji Inštituta Integra – center hiša – Zavetišče za brezdomne Velenje, in sicer 26. 9. 2013.

Tako gre interes za pomoč brezdomcem naprej, saj je žal realno

Ambulanta

foto: osebni arhiv

pričakovati, tudi na osnovi zaznanih dejstev in statistik, ki smo jih zbrani na tem srečanju prezentirali, da najbolj turbulentni in s tem negotovi časi šele prihajajo. Srčno si sicer želim, da sem se pri tej negativni napovedi zmotil, ampak ...

LJUDSKA KUHNA - KUMARIČNA JUHA

Sestavine:

1 kg kumar
1 sesekljana čebula
6 dag masla
1 liter kokošje juhe (lahko iz kocke)
sol
popper
2 dl sladke smetane
sveža bazilika

Priprava:

Kumare umijemo, olupimo in narežemo na manjše kose. V loncu segrejemo maslo, dodamo čebulo in dušimo 15 minut. Dodamo še juho, kose kumar ter pokrito kuhamo 20 minut, toliko da se kumare zmehčajo. S paličnim mešalnikom zmiksamo, dodamo sol in poper ter sladko smetano. Segrejemo pri majhni temperaturi. Serviramo ter po želji potresemo s svežo baziliko.

Helena Koren

SMS-KOMENTARNICA: 030 323 306

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 306. VABLJENI K SODELOVANJU!

28. 7.>> Prebiram poletno številko revije Kraljev ulice. Polna je življenjskih zgodb, iskrive poezije in zanimivih ilustracij. Česa podobnega se ne da najti na policah trgovin, kar tako naprej! Urša

16. 8.>> Čudoviti ste. Sem že objavila na www.publishwall.si in bo po vsej Sloveniji. Lp, Vlatka

13. 8.>> Pozdravljeni..rada bi vam sporočila, da rada prebiram vas časopis, vendar bi vam rada rekla, da se ne strinjam s prodajo časopisa na lepe oči.. bil je petek ali sobota, ko je mimo kavarne Maček hodil prodajalec s samo enim časopisom, ki ga ni prodal, ampak ga je držal v rokah in zavajal stranke, da bi ga kupile..tako je od mene, moje kolegice in še ene gospodične dobil 4 evre..a nobena časopisa...ura je bila osem zvečer. Tako da to je huda kršitev..lp..

Cenjenim bralcem/bralkam in kupcem/kupkam časopisa predlagamo, da si tozadevno preberejo odgovor društvo oziroma uredništva na pismo bralke, ki se nahaja v Kralji ulice, št. 86, stran 26.

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Razstave, predavanja

KAJ: Strokovno predavanje Sestavljene družine - dr. Irena Samide
KJE: Knjižnica Otona Župančiča, Kersnikova 2, 3. nadstropje
KDAJ: 11. 9. ob 18.00

KAJ: Potopisno predavanje Tasmanija - Štefan Rehar
KJE: Knjižnica Šiška, Trg komandanta Staneta 8
KDAJ: 11. 9. ob 19.30

Delavnice

KAJ: Strokovno predavanje Travme in zasvojenost - dr. Sanja Rozman
KJE: Knjižnica Otona Župančiča, Kersnikova 2, 3. nadstropje
KDAJ: 17. 9. ob 18.00

KAJ: Ustvarjalna delavnica Borze znanja Nakit iz železnine - Erika Omejec
KJE: Knjižnica Šiška, Trg komandanta Staneta 8
KDAJ: 17. 9. od 14.00 - 17.00

KAJ: Delavnica računalništva za napredne uporabnike - Svet Excela (začetni) - Dragica Čelešnik

KJE: Knjižnica Otona Župančiča, računalniška učilnica
KDAJ: 10. 9. od 10.00 do 12.15
12. 9. od 10.00 do 12.15

Literarni večeri, predstavitev knjig

KAJ: Predstavitve knjige in pogovor z avtorjem EUROBASKET, Levi horog: filozofija športa v osmih esejih - dr. Lev Kreft
KJE: Knjižnica Otona Župančiča, Kersnikova 2, 3. nadstropje
KDAJ: 12. 9. ob 18.00

KAJ: Predstavitve knjige SLOVENIJA IN EU, JBTZ: Čas poprej in dnevi pozneje - Igor Omerza
KJE: Knjižnica Otona Župančiča, Kersnikova 2, 3. nadstropje
KDAJ: 25. 9. ob 18.00

Janet

KAJ: Shizofrenija ni norost ali Ljubezen na preizkušnji - Lidija Maričič
KJE: Knjižnica Šiška, Trg komandanta Staneta 8
KDAJ: 4. 9. ob 19.30

Razno

KAJ: Pogovorni večer s košarkarskimi legendami: Košarka kot olimpijski šport in pregled skozi zgodovino - dr. Tomaž Pavlin, Ivo Daneu, Aljoša Žorga, Jure Zdovc
KJE: Knjižnica Prežihov Voranc, Tržaška cesta 47a
KDAJ: 17. 9. ob 19.00

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev!
Pišite nam na e-naslov: urednistvo@kraljiulice.org.

NIKOV CESTNI TAROT 9

Med zapuščino našega striparja Nika Kneza je tudi načrt za zbirko 36 kart, ki naj bi po avtorjevem mnenju prikazovale najpomembnejše pojme cestnega življenja. Vsak mesec tu objavljamo tri od teh kart. K vsaki je Nikov prijatelj Marko - Kavica zapisal še nekaj besed svojega komentarja.

Iluzija je prihodnost brez trdne podlage. Več ne smem povedati, ker delam za nižinske vrabce.

Kraljica je lahko vsaka ženska, ki vlada kraljestvu ali ljubljenu srcu. Najboljša je tista kraljica, ki daje vero, upanje in ljubezen. Več ne smem povedati, ker delam za azijske srake.

Norec je lahko vsak, odvisno, s katere strani ga pogledaš. Več ne smem povedati, ker delam za cejlonske fazane.

OGLASNA DESKA

Potrebujete manjša popravila doma? Keramika, laminat, montaža pohištva? Ali pa urejanje okoli hiše? Na razpolago smo vam zelo ugodno - v borbi za preživetje. 031 33 88 24, Taubi

Posvojim kolesa, ki so potrebna manjšega popravila ali jih preprosto ne potrebujete več. 031 22 00 47, Žan

Vroči dnevi so mimo, zato le pohitite v našo trgovino. Knjige, čajniki, dežniki in igrače za male razgrajče, starine, umetnine in unikatni za zbiratelje ali darilo, kakšno solnico ali ponev, da okusno bo kosilo. Vabljeni v Posredovalnico rabljenih predmetov na Poljanski cesti 14 in skladišče na ulici Milana Majcna 4.

Pomagam pri raznih hišnih in vrtnih opravilih. Resen in zanesljiv! 031 22 00 47, Žan

Udeleženci glasbene delavnice in delavnice izdelovanja instrumentov iz recikliranih materialov so pod vodstvom mentorja Iztoka Korena v marcu izdali CD z naslovom Ulične žvrgoljivosti. Naročila nanj sprejemamo preko mejla: urednistvo@kraljiulice.org oziroma info@kraljiulice.org, CD pa je že možno kupiti tudi pri naših prodajalcih. Cena znaša 2 €.

V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Športna sekcija Kralji ulice vas vabi vsako sredo od 15h - 17h v Športni center Bežigrad (balon) na nogometno urico. Vsi dobrodošli!

Zahvala gospe Sonji

V juniju nas je poklicala prijazna gospa Sonja Čujović iz Kosez. Povedala je, da v Podlubniku pri Škofji Loki prazni hišo in nam je pripravljena podariti drobno opremo. Tja smo odšli kar dvakrat in dobili v dar ogromno prekrasnih stvari za našo posredovalnico rabljenih predmetov pa tudi nekaj pohištva in gospodinjskih aparatov za nastanitveni program. Ravno ko to tipkam, pa me je gospa Sonja poklicala še enkrat in mi naročila, naj še enkrat pridemo v Koseze, kjer ima še nekaj stvari za nas. Celotna ekipa PRP-ja se ji od srca zahvaljuje za dobroto in velikodušnost!

MAGIČNI LIK

pripravila: Tina Koren

Vodoravno in navpično:

- (1) Neumnice,
- (2) ime francoskega igralca Vadima,
- (3) oseba iz Visoške kronike,
- (4) ime slovenskega TV voditelja Polesa,
- (5) francoski izdelovalec klavirjev.

	1	2	3	4	5
1					
2					
3					
4					
5					

Nik - posthumno

NIK

Šale

Zakaj so pri nesrečah vedno zraven policaji?
Ker nesreča nikoli ne pride sama.

Jani Zupan

Simulant

»Gospod doktor, simulant iz sobe 33 je umrl,« šokirana medicinska sestra obvesti zdravnika.
»No, tokrat je pa res pretiraval,« je zgrožen zdravnik.

Helena Koren

Pri frizerju

»Želite obdržati svoje lepe kodre?«
»Ja, absolutno!«
»No, pospravil vam jih bom v vrečko.«

Zmajček

SUDOKU

8				3		6		
4	5						2	3
6				5	9			
	1		9			8		
9	3				6	4		
7					8			
	9						7	
		2	5				4	
			6		4		9	

Aforizmi

ŽE ŠESTDESET LET NE MOREM VEČ ŽIVETI.

N2

BREZPOSELNOST IN NIZKE PLAČE DELAJO IZ DRŽAVLJANOV
EKONOMSKE INVALIDE, SAJ POSTANEJO TAKO LJUDJE
FINANČNO NEPOKRETNOSTI – PRIKOVANI NA MESTU.

Jurij Kunaver

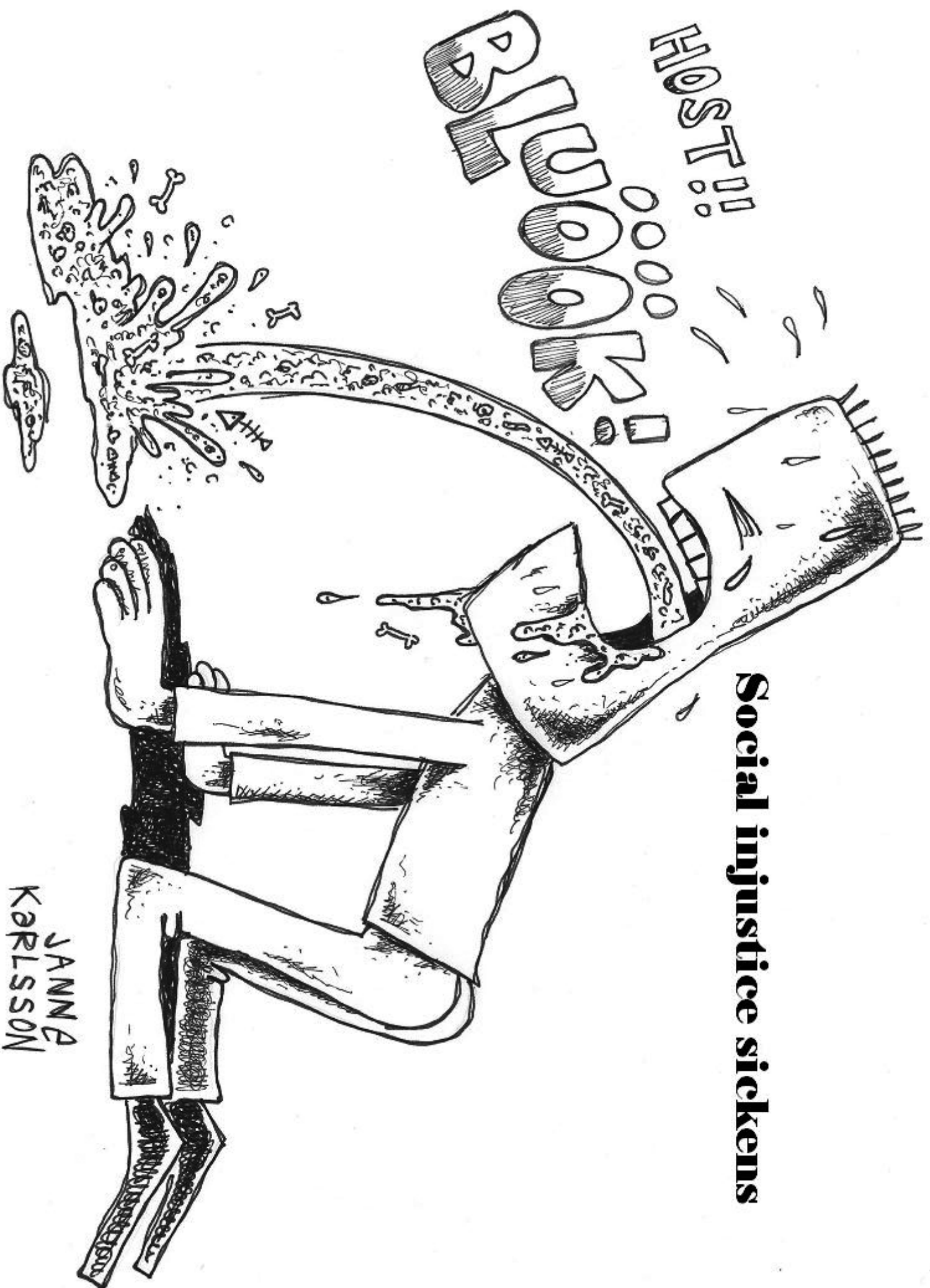

POZOR - NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjen magični lik ali sudoku pošljite na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana - in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Franciča Meseno spoznanje, Tlakovanke (zbirka pesmi, aforizmov, šal, grafitov in nadoglasov), stripovski zvezek Stripnik III, DVD-trojček, zgoščenko »Odpeti pesniki« - izbirate lahko med pesmimi Daneta Zajca, Srečka Kosovela in Nika Grafenauerja ter zgoščenko Ulični žvrgoljivosti Kraljev ulice.

Iskrene čestitke nagrajencem prejšnje pravilno rešene nagradne uganke, ki so: Marija Lavrenčič iz Hoč, Roman Viličnik iz Domžal, Branka Botič in Aleksandra Ulčar iz Ljubljane in Janja Brenholc iz Maribora.

Social injustice sickens

SELIM IN MONIKA

Kralji ulice se mučimo in včasih
zmrzujemo, drugič spet pa se potimo pod
vročim soncem.

